

Lord Raffles

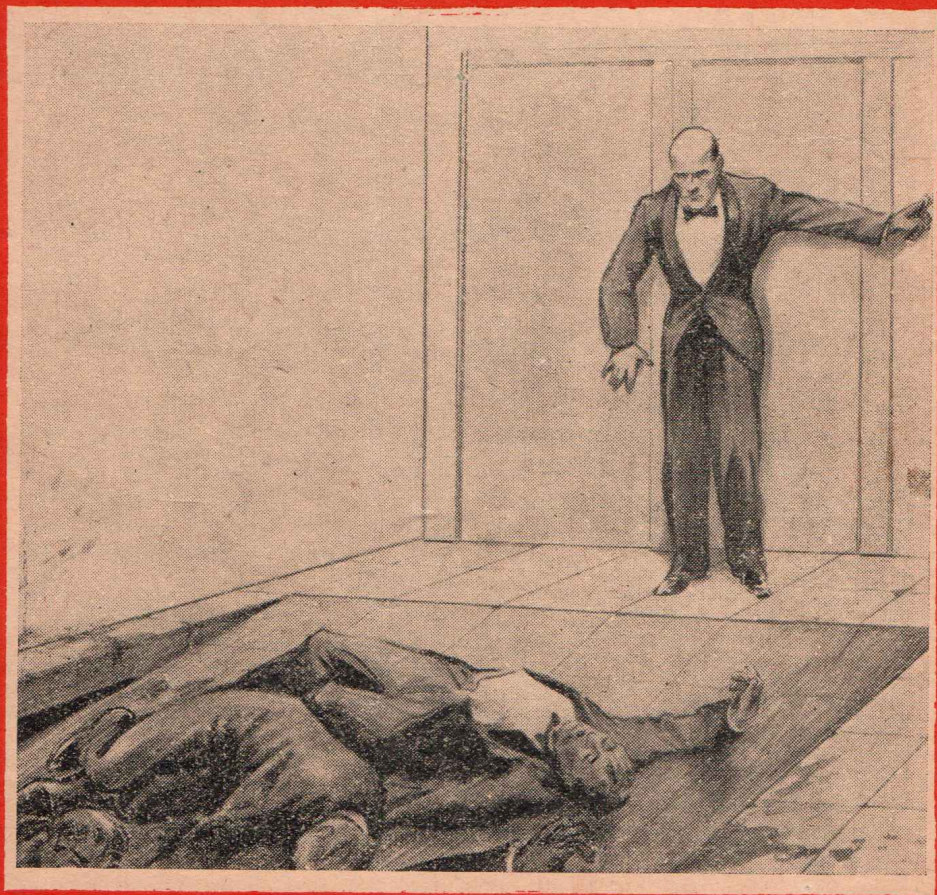
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MENSELIJKE BLOEDHONDEN

N° 2501

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MENSELIJKE BLOEDHONDEN

HOOFDSTUK I

EEN VOORSTEL TOT EEN WAPENSTILSTAND

De lift suisde omhoog, en stopte op de zeventiende verdieping van het Marconi Hotel, op de hoek van Gold Street en Fulton Street, op nauwelijks een kwartier gaans van Brooklyn Bridge.

Een piccolo stapte uit de lift, met een stukje papier in de hand, en liep vlug over de brede gang, tot aan een deur waarop het nummer 317 stond, waar hij aanklopte.

De deur werd op een kier geopend, en de jongen keek nu in een kamer, waarin zich een zestal mannen bevonden die hem niet onbekend waren.

Zij zaten daar dikwijls uren achtereen, maar meestal alleen dan, als

Mr Cassoni thuis was. Ging Cassoni uit, dan volgden die mannen hem, als een schaduw, meestal alle zes, maar soms ook wel een of twee minder.

De jongen wist evengoed als ieder ander in dat grote hotel, dat dit halve dozijn keurig geklede heren de lijfwacht vormde van een van New York's meest beruchte smokkelaars en handelaars in alcoholische dranken, verdovende middelen en soms ook wel blanke slavinnen. Het was echter beter daar niet over te praten, de dingen tenminste niet bij hun naam te noemen, en zo heetten dus de leden van die lijfwacht met hun elegante pakken, hun prak-

tisch geplaatste schouderholsters, hun scherpe ogen en hun fijne sigaretten nooit anders dan «de vrienden van Signor Ramose Cassoni» en geen sterveling zou het in zijn hoofd krijgen Signor Ramose, kortweg Ram genoemd, het predicaat te geven van smokkelaar of gangster. Het was maar beter, zich de gunst van de machtige Italiaan te verwerven, want dat bracht zekere voordelen met zich mee, die niet te onderschatten waren.

De jongen in zijn lila uniform met het ronde, kleploze petje schuin op zijn geplakte haren, stak het papiertje door de kier van de deur, en zei er ter verduidelijking bij:

— Senor Al Chipa zou Signor Cassoni graag willen spreken.

De deur ging een beetje verder open tot bijna een handbreed en drie, vier gezichten werden zichtbaar, die allen grote verbazing uitdrukten, maar ook wantrouwen en ongelooft.

De man die het papiertje had aangenomen, las de inhoud snel door, keek de jongen strak aan, en vroeg op gedempte toon:

— Je wilt toch niet zeggen, dat Senor Chipa zelf beneden staat, en Signor Cassoni wil spreken?

— Yes sir, antwoordde de jongen. Het is Senor Chipa zelf.

De man achter de deur las het briefje nog eens door, raadpleegde met zijn blik iemand met vuurrood haar, die naast hem stond, en vroeg toen fluisterend:

— Wat zouden we doen? Zou het een hinderlaag zijn?

— Ik denk het niet. Hij komt immers alleen.

— Wat heb je daaraan, als een van de grootste vijanden van de baas zo iets schrijft? zei een derde, een nog jonge man, met een hoornen bril op, glimmend zwart haar, met het uiterlijk van een bankbediende en die bekend stond als de beste scherpshutter van de hele lijfwacht.

— Accoord, maar hij is alleen.

Wat zou hij tegen ons zessen kunnen uitrichten? We laten hem zijn pistool afgeven, voor hij binnen mag gaan.

Even bleef het stil. De zes leden van de lijfgarde van Cassoni wisten natuurlijk beter dan wie ook hoe zonderling dit onverwachte bezoek moest worden genoemd, want Al Chipa was een verbitterd tegenstander van Cassoni, en de twee benden van de Italiaan en de Spanjaard bestookten elkander reeds sedert ruim een jaar, met het onvermijdelijk gevolg, dat de politie nu eens hier, dan eens daar, in een afgelegen stille straat het met vijf of zes kogelgaten doorboorde lijk vond van een man, die blijkbaar «op een ritje was meegenomen» zoals dat onder gangsters heet, als er een lid van een concurrerende bende onschadelijk moet worden gemaakt.

Cassoni had zijn scherp begrensde wijk, Chipa had de zijne, maar laatstgenoemde was eens zo onvoorzichtig of brutaal geweest, zijn waar te willen verkopen aan de eigenaar van een clandestien drankhuis, aan wie Cassoni reeds lang leverde, en daarmee waren omstreeks een jaar geleden de vijandelijkheden uitgebroken.

Uit het lichaam van Cassoni had men nog geen vier maanden geleden op de operatietafel een paar revolverkogels moeten verwijderen, en Al Chipa miste een stukje van zijn linker oor; de heer met het glimmende zwarte haar en de hoornen bril wist daar méér van. Aan weerszijden hadden vijf of zes trawanten in het stof moeten bijten, en juist op het tijdstip van dit zonderlinge bezoek hadden de vijandelijkheden hun hoogtepunt bereikt.

Het was mogelijk dat Chipa een wapenstilstand kwam voorstellen, maar Buster Mayflower, — dat was de naam van de man die het briefje had aangenomen, — geloofde niet, dat Cassoni daarop zou ingaan. Het was evenwel zijn plicht hem het bezoek te melden, en zo sloot hij dan

de deur weer voor de neus van de knopenjongen, en opende een tweede deur, die bewaakt werd door twee mannen, die hun stoelen die dag nog niet verlaten hadden, en daar als echte waakhonden de wacht hielden.

Ram Cassoni zat bij het raam een krant te lezen; hij was een man van een jaar of veertig, zeer donker van uiterlijk, met de grijsgroene ogen, die men wel aantreft bij Italianen uit het Noorden, aan de grens van Tirol en in de Povlakte. Hij was voor een Italiaan beslist groot, bijna zes voet, en een zekere elegance viel hem niet te ontzeggen. In ieder geval liet hij zijn kleren maken bij de beste kleermaker van New York, en besteedde veel zorg aan zijn uiterlijk.

Zijn hoed, zijn handschoenen en een overjas lagen reeds klaar op een tafel, en hij scheen dus op het punt te staan het hotel te verlaten. Hij keek op van zijn krant en vroeg kortaf:

— Wel? —

— Er is bezoek voor je, chef, antwoordde Mayflower. Hier, lees dit briefje maar eens.

Cassoni nam het papiertje aan, en las met zichtbare verbazing:

— «Ik moet je even spreken over een dringende aangelegenheid. Het is in ons beider belang; dus stuur me niet weg. Ik ben helemaal alleen. Neem de maatregelen die je zelf nodig vindt. Al Chipa.»

— Is hij werkelijk alleen? vroeg Cassoni, na het briefje nogmaals te hebben gelezen.

— De jongen, die het briefje heeft aangenomen, zegt, dat hij anders niemand gezien heeft.

— Nu, als hij zijn pistool wil afgeven vóór hij hier komt, — laat hem dan maar komen, — maar jullie blijven hier, allemaal.

— Dat spreekt van zelf, zei Mayflower en verdween.

Ram stak zijn hand onder zijn colbert, en overtuigde zich er van dat hij zo nodig direct de brouwing

kon grijpen, die zich in zijn schouderholster bevond.

Voor de spiegel trok hij zijn das nog eens recht, want hij was er op gesteld, onberispelijk te verschijnen voor zijn doodsvijand.

Toen nam hij in een onverschillige houding plaats naast de schoorsteenmantel, zo, dat zijn bezoeker in het volle licht zou komen te staan, en wachtte diens verschijning af.

Na enkele minuten ging de deur weer open.

Eerst traden Mayflower en de man met de uilebril, Jef Pepper binnen, vervolgens Chipa, en achter hem nog twee andere leden van de lijfwacht.

Chipa was nog jong, zeker niet ouder dan vijf en twintig jaar, en vele vrouwen vonden hem zeer aantrekkelijk.

Daarenboven zag hij er keurig uit, en het moet tot zijn eer worden gezegd dat uit zijn houding bleek, dat de gewapende lijfwacht niet veel indruk op hem maakte. En toch kon hij beter dan wie ook weten, dat de minste verdachte beweging over zijn lot kon beslissen, en dat zijn lijk na het vallen van de avond op de een of andere manier buiten het hotel zou worden gebracht en ergens zou worden neergegooid als een oud, waardeloos vod.

Cassoni had snel zijn blikken langs het lichaam van zijn gevaarlijke tegenstander laten gaan, en keek hem met half dichtgeknepen ogen onderzoekend aan. Hij kwam langzaam overeind van zijn stoel, en trad zijn bezoeker een paar passen tegemoet.

— Wel, Chipa, dat is een eigenaardig plan, dat je daar hebt uitgebroed, en ik moet zeggen dat ik buitengewoon nieuwsgierig ben, te horen wat je te zeggen hebt. Kom je me soms zeggen, dat je er spijt van hebt, inbreuk te hebben gemaakt op onze wetten, dat je over mijn grenzen bent gekomen?

Het gelaat van Chipa vertrok even en zijn gezicht werd wat bleker,

maar hij was volkomen kalm, toen hij antwoordde:

— Ik ben niet gekomen om over die grenzen te spreken, Cassoni. Jij hebt die eigenmachtig vastgesteld, en ik heb niet het gevoel, dat ik inbreuk heb gemaakt op onze ongeschreven wetten, door mijn waar te verkopen aan Woodmill. Dat is iets, wat wij later nog wel zullen regelen.

Cassoni keek zijn bezoeker pal in het gelaat, en zei:

— Er valt niets meer te regelen, Chipa. De grenzen van mijn wijk zijn eens en voor goed vastgesteld, en wie ze overschrijdt, wie zich bemoeit met mijn afnemers — die moet de gevolgen dragen.

— Ik zeg nog eens dat ik daarover niet kom spreken, hernam Chipa, enigszins ongeduldig nu. Het gaat over dingen die van heel wat meer belang zijn op het ogenblik. Jij hebt even weinig tijd als ik, Cassoni, en daarom zal ik kort zijn. Ik kom je een wapenstilstand voorstellen, om gemeenschappelijk tegen een wederzijdse tegenstander op te treden.

— Tegen wie? vroeg Cassoni, zijn wenkbrauwen fronsend.

— Moet ik je zijn naam nog noemen? riep Chipa verwonderd uit. Heb jij dan soms ook niet genoeg schade geleden door het optreden van John Raffles?

Op het horen van de naam van de Grote Onbekende kneep Cassoni de vuisten samen, en een vloek ont-snapte hem.

Hij stond even na te denken, en zei toen kortaf, op een stoel wijzend:

— Ga zitten, dan kunnen we praten.

Chipa nam plaats, en terwijl hij zich omdraaide, gaf Cassoni zijn luitenant Mayflower een knipoogje. Weer waren zijn ogen half dichtgeknepen, toen hij zelf plaats nam, de punt afbeet van een dikke, zwarte sigaar, en zei:

— Steek van wal. Misschien zit er iets in.

— Dat zou ik menen, dat er iets

in zit, zei Chipa op woeste toon. Het is nu wel duidelijk, dat wij elk afzonderlijk die duivel niet baas kunnen worden. Wij moeten ons aaneen sluiten. Wat ik door zijn toedoen verloren heb in de laatste maanden is niet te becijferen. Een paar van mijn beste mannen ben ik kwijt, en zeker een half miljoen dollar. Nog pas eergisteren is er een lading van mij in beslag genomen, en het staat als een paal boven water dat Raffles daar de schuld van draagt. Hoe hij het te weten komt, is me een raadsel, maar hij weet het. Willen we samen doen, Cassoni? Ook jij hebt van hem te lijden, al is het dan niet in zo sterke mate. Maar niemand kan zeggen wat het ook voor jou nog zal worden, als we niet oppassen, en hem bijtijds onschadelijk maken, hem en zijn twee assistenten.

Cassoni had nu zijn ogen helemaal gesloten, en leunde achterover in zijn fauteuil, met zijn dikke witte vingers in elkaar gestrengeld en zijn sigaar in de hoek van zijn mond.

Na enige ogenblikken sloeg hij zijn ogen weer op, en zei, zonder Chipa daarbij aan te zien:

— Daar zeg je zoets. Voor dat plan voel ik wel wat. Ik heb altijd gezegd, dat je een knappe kop bent, en het is eeuwig jammer, dat je niet met mij hebt willen samendoen.

— Iedereen gaat zijn eigen weg, Cassoni, en met jou samenwerken wil zeggen je ondergeschikte zijn. Ramose, zei Al Chipa kortaf. Ik wil mijn eigen baas blijven, dat weet je.

Even ging een valse, loerende blik uit de ogen van Cassoni naar zijn stoutmoedige bezoeker, en toen zei hij, schouderophalend:

— Je moet het zelf weten. We zullen daar nu maar niet meer over praten. Maar wat dat voorstel betreft, ben ik je man. Heb je al een plan?

— Neen, nog niet. Een bepaald plan van aanval heb ik nog niet. Soms heb ik het gevoel, dat je evengoed een slag in de lucht kunt doen, als te willen trachten, Raffles te

pakken te krijgen. Maar jij bent niet van gisteren, Ram. Zou jij niets kunnen verzinnen? Een van mijn beste medewerkers zegt, dat Raffles in aanraking is geweest met Roodkapje.

Op het horen van de bijnaam van zijn hartsvriendin, beet Cassoni zich op de lippen, balde de vuisten, en zei op gesmoorde toon:

— Dat heb ik ook gehoord. — En — je zegt daar zoiets, Al. Ik doe je een voorstel: — kom van avond met Schiller, Alonzo, Doherty, Tillo, van Buren en Horowitch precies om twaalf uur in de kroeg van Pete Nurmi. In diens kelder kunnen wij dan verder beraadslagen.

Chipa nam langzaam zijn sigaret uit de mond, blies een rookwolk uit en keek de ander scherp aan.

De zes namen, die Cassoni daar genoemd had, behoorden toe aan zes van zijn beste, slimste en meest betrouwbare medewerkers; — feitelijk vormden zij zijn lijfwacht, zoals deze vier mannen hier deden voor Cassoni.

— Waarom met zoveel man? vroeg Chipa tenslotte wantrouwend.

Cassoni zei schouderophalend en onverschillig:

— Voor mijn part mag je met minder komen ook, maar ik ben bang dat het dan niet zal lukken, want ik heb wel een plannetje, maar daar wil ik pas vannacht met je over

spreken. En daar zijn die zes medewerkers van je, bij nodig. Als je soms bang bent, wil ik wel alleen komen. Ik heb geen last van zenuwen. Laten we dus afspreken, dat ik alleen kom. Maar jouw mannen moeten er zijn, want ik heb de hulp van een half dozijn ondernemende kerels zeker nodig. Roodkapje breng ik natuurlijk mee. En, zeg, — laten we er half twee van maken, dat is voor mij een geschikter uur. Hier, mijn hand er op.

Al Chipa nam de dikke, witte, klam aanvoelende hand aan, die hem werd toegestoken, en drukte ze met kracht.

— Dat blijft dan afgesproken, Ram. Vannacht om half twee zal ik er met de jongens zijn, in de kroeg van Pete Nurmi.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, en stond op.

— Ik hoop dat je tegen die tijd een goed plan bedacht hebt, Ram. En ik hoop dat onze samenwerking vruchten zal afwerpen. Tot kijk.

Hij nam zijn hoed en was het volgende ogenblik vertrokken.

Ramose Cassoni keek door zijn oogharen naar de dichte deur, en begon toen zacht te lachen, terwijl hij zijn polshorloge opwond en mompelde:

— Ja, Al Chipa, ik heb een prachtig plannetje bedacht, een biezonder goed plannetje.

HOOFDSTUK II

EEN ONVERWACHTTE ONTMOETING

Het kon omstreeks een uur in de nacht zijn toen twee mannen zich langzaam voortbewogen in de schaduw van een schutting, die een terrein afsloot, waar allerlei bouwmetaal was opgeslagen, dat moest dienen voor de bouw van een nieuwe vleugel aan het Bellevue Hospital.

Het volgende ogenblik waren zij als het ware in de grond gezonken, en zo goed als volkomen onzichtbaar geworden. Zij stonden in de diepste schaduw van een kleine bouwkeet.

Toen begon de kleinste van de twee mannen zacht te fluisteren:

— Ik zeg je nog eens, Edward, dat deze onderneming veel te gevaarlijk is. Toen ik tien minuten geleden poolshoogte ging nemen, brandde er nog altijd licht in het nachtlokaal van Nurmi.

— Wij hebben met zijn nachtlokaal niets te maken, en alleen maar met zijn brandkast, en die staat in zijn woning, zei de ander even zacht. Er is juist op gerekend, dat Nurmi zich achter zijn tapkast zal bevinden.

— Maar het openen van die brandkast kan wel een uur duren.

— Minder dan een kwartier, Charles. Ik denk zelfs binnen vijf minuten.

— En ben je zo zeker dat er geld in zit?

— O ja, dat zul je eens zien. Morgenochtend moet Nurmi een groot bedrag betalen aan Ramose Cassoni. Het is zoiets van dertig duizend dollar, en waarschijnlijk nog meer. Deze namiddag heeft Nurmi dat

grote bedrag bij zijn bank opgenomen. Ik verzeker je, dat ik zeker ben van mijn zaak.

— En de inrichting van het huis?

— Die ken ik volkomen. Ik geloof dat ik in het donker er de weg zou kunnen vinden. Drie dagen glazen spoelen bij Nurmi hebben mij heel wat wijzer gemaakt. Geloof me, Charles, de zaak zal in een ogenblik en zonder veel omslag tot een goed einde worden gebracht. Henderson heeft de auto honderd stappen hier vandaan geparkeerd en wij zullen niet gestoord worden — tenzij zich iets biezonders voordoet. Hier het is het eerste obstakel, en de deur van die bouwkeet heeft niets te beduiden, zoals je zult zien.

Inderdaad, ternauwernood had Raffles met een fijn instrumentje even in het slot gepeuterd, of de deur opende zich, en de twee mannen konden de opslagplaats betreden, waar het zo aardedonker was dat Brand aanvankelijk geen hand voor ogen kon zien. Raffles echter, die de deur op een kier liet staan, voerde hem bij de hand langs een soort gangpad, dat was uitgespaard te midden van stapels balken, planken, vlechtijzer voor het gewapend beton en ander bouwmetaal.

Na ongeveer zestig stappen te hebben gedaan, bleven Raffles en Brand staan, en de laatste, wiens ogen nu een weinig aan de duisternis gewend waren, zag de vage omtrekken van een paar lage huizen voor zich.

— Moeten wij daarin? vroeg hij

heel zacht.

— Neen, die huizen zijn van de opzichter. Wij moeten eerst over de schutting, en dan pas zijn we aan de achterkant van Nurmi's huis. Wij zullen deze kist tegen de schutting zetten, dan zijn we er in een wip overheen.

Een grote pakkist werd tegen de schutting geschoven en nu viel het de twee indringers al zeer gemakkelijk, op de kist te klauteren, en van daar over de schutting.

Zij bevonden zich nu op een achterplaats met klinkers geplaveid, en waar de ledige biertonnen en jeneervaten en een grote hoeveelheid kruiken en flessen duidelijk genoeg aantoonde, dat Nurmi niet te klagen had over zijn drankleveranciers, die er wel voor zorgden dat zijn vaste klanten, samengelezen uit het zonderlinge wereldje, dat leeft in de schaduw van de smokkelhandel, nooit gebrek hadden aan een borrel.

— En dat staat hier maar zo open en bloot, fluisterde Brand verbaasd.

— Waarom niet? zei Raffles schouderophalend, en naar zijn tas met instrumenten tastend. Nurmi is dikke vrienden met de politiecommissaris van deze wijk, en hij zelf zal wel oppassen, dat hij niet op heterdaad betrapt wordt. Deze ledige flessen kunnen niet als bewijsmateriaal gelden.

Het huis van Nurmi moest vrij groot zijn, want het achtererf was tamelijk breed. En Brand zag dan ook aldra dat het twee huizen waren, die waarschijnlijk waren bijeengetrokken.

Op een van die deuren beproefde Raffles zonder aarzeling zijn krachten, en het duurde niet lang of het slot moest het opgeven, en de deur draaide zacht op de hengsels.

Raffles sloot behoedzaam de deur, en fluisterde aan het oor van Brand:

— We zijn hier naast de grote keuken waar overdag een kok en twee keukenmeisjes het eten koken voor het restaurant. Deze gang hier voert naar het nachtklokaal, waar

gedanst wordt, gedronken, en soms gevochten. Dit hier is de trap naar de eerste verdieping van het oude huis — en tevens naar de kamer, waar zich de brandkast bevindt. Ga maar mee, en maak je niet zenuwachtig, want over een kwartier zijn we weer aan de andere zijde van de schutting.

De twee mannen slopen achter elkander de trap op, maar plotseling, toen zij beiden boven waren, hoorde Brand een waarschuwend zacht geluid. Dadelijk hurkte hij ineem op een traprede, maar al te goed beseffend, dat hij in een huis was, waar al menig revolvershot was gevallen, en waar bloed had gevloeid. Toen bemerkte hij dat Raffles uitgestrekt lag op het portaal; hij volgde behoedzaam, en merkte al spoedig, wat de waarschuwing van Raffles betekend had. Gelijk met de grond zag hij een rode lichtstreep, die onder een deur uitscheen.

Achter die deur klonken gedempte stemmen.

Hij voelde zich zacht op het hoofd tikken, en dat was het sein, voorzichtig te volgen.

In het zwakke lichtschijnsel, dat door een gangraam naar binnen drong, zag hij de gedaante van Raffles zich oprichten, die zich nu terzijde van de deur moest bevinden.

Zich steunend tegen de wand van de gang, richtte ook Brand zich op en luisterde. Hij hoorde dat daarbinnen twee mannen met elkander op haastige gedempte toon spraken. De een scheen nogal opgewonden te zijn, de ander sprak, naar het leek, kalmerende woorden.

Raffles trok Brand naar zich toe, bracht zijn mond aan diens oor, en fluisterde:

— Daar binnen zit Nurmi. Ik herken duidelijk zijn lijzige stem. Wie de andere is weet ik niet, maar het is zeker niet zijn leverancier Cassoni, want diens stem ken ik ook. Ik wou dat die bezoeker maakte dat hij wegkwam, — want wij moeten dat vertrek door om bij de brand-

kast te kunnen komen.

Juist op dat oogenblik klonk het geluid van een stoel die verzet wordt, en vervolgens van naderende voetstappen.

De twee mannen hadden zich ternauwernood plat tegen de muur gedrukt of de deur ging open, en zij zouden stellig gezien zijn, als niet toevallig de scharnieren zich aan hun kant hadden bevonden zodat de man, die naar buiten kwam, haastig de deur weer dichtdeed en naar beneden liep, de twee indringers in de duisternis van de gang niet kon zien.

Zodra zijn voetstappen waren weggestorven, fluisterde Raffles:

— Dat was Nurmi. Maar hij was alleen. De ander is dus nog binnen. Ik zal eens zien of ik door het sleutelgat iets kan waarnemen.

Een oogenblik vernam Brand niets anders dan het geluid van voetstappen van een man, die blijkbaar daarbinnen opgewonden heen en weer liep.

Toen voelde hij hoe Raffles zich weer oprichtte, en hij hoorde zelfs de klank van verbazing in de stem van zijn vriend, toen deze hem in het oor fluisterde:

— Het is Al Chipa, die daar heen en weer loopt.

— Maar, — die is zeker geen vriend van Nurmi, zei Brand, eveneens verwonderd. Zouden zij hun geschillen hebben bijgelegd?

— Ik weet het niet, — maar het is zonderling. In ieder geval hebben wij geen tijd te verliezen, — Charles, wij gaan naar binnen, en moeten hem onschadelijk maken. Maar vooral geen grapjes met revolvers, want al is die Chipa een zeer gevaarlijk heerschap, als wij maar snel handelen zal hij ons niets kunnen doen. Ben je klaar?

— Ja, klaar.

Raffles rukte met de linkerhand bliksemsnel de deur open.

Misschien had Chipa nog iets kunnen doen, als hij niet Nurmi had terug verwacht.

Toen hij zich omdraaide en zijn vergissing bemerkte, was het reeds te laat, want toen was de deur al weer dicht, en twee dreigende brownings op hem gericht.

Raffles en Brand hadden de voorzorg genomen, zich van hun maskers te voorzien, en de eerste zei zacht maar bevelend:

— Handen op, Al Chipa!

De handen van de smokkelaar gingen de hoogte in. Op zijn gelaaf was eerder verbazing dan schrik te lezen. Het was duidelijk dat hij nog nooit met vijanden van deze soort te doen had gehad, die hun gelaaf achter maskers verborgen.

Brand doorzocht met de vlugheid van een goochelaar de zakken van Al Chipa, en haalde er niet alleen een kleine browning en een knipmes uit, maar ook een goed gevulde portefeuille.

Nadat hij dit vliegensvlug in zijn eigen zakken had laten verdwijnen, keek hij Raffles vragend aan.

— Wij komen voor de brandkast van Nurmi, Chipa, vervolgde Raffles beminnelijk. Wat jij hier komt doen weet ik niet, maar wij kunnen je hier niet gebruiken. Ik zal je dus moeten meenemen naar de kamer hiernaast, en ik zal je moeten verzoeken geen geluid te geven, want anders moeten wij minder aangename maatregelen nemen. Vlug een beetje. Wij hebben maar heel weinig tijd te verliezen.

Op het oogenblik echter dat Brand de loop van zijn revolver tussen de ribben van Chipa drukte, ving het scherpe oor van Raffles enig gerucht op.

Snel en zacht als een kat liep hij op de lichtschakelaar toe, en drukte deze neer.

— Vlug naar de slaapkamer. De terugweg is ons afgesneden, fluisterde hij.

Haastig gingen de drie mannen de verbindingsdeur door, die weer gesloten werd, en bij het licht van de zaklantaarns liepen zij vlug door de ruime, fraai gemeubelde slaap-

kamer, waar de stalen brandkast zwak glansde in een der hoeken.

— Achter dat gordijn, beval Raffles. En denk erom, Chipa, geen enkel geluid of je bent er geweest.

Vlug stapten de drie mannen achter een der venstergordijnen, die een brede, diepe vensternis afsloten.

Nauwelijks stonden zij daar en had Raffles zijn zaklantaarn gedooft, of er ging een gangdeur open, en zwak hoorden zij de uitroep van verbazing van Nurmi, toen hij het vertrek in duisternis, en zijn bezoeker vertrokken vond.

Door het raamgordijn heen, konden zij zien, dat hij in de slaapkamer licht maakte. Hij uitte een gesmoorde vloek, het werd weer donker, de voetstappen verwijderden zich, en de gangdeur ging dicht.

Raffles knipte dadelijk zijn zaklantaarn weer aan en keek bij het schijnsel daarvan nieuwsgierig naar het vertrokken bleke gelaat van Al Chipa dat met fijne zweetdruppeltjes bepareld was.

— Wat is er toch gaande? vroeg hij verwonderd. Ben je tegenwoordig een vriend van Nurmi, Chipa?

De dranksmokkelaar slikte een paar malen, maar gaf geen antwoord. Het was alsof hij ingespannen naar iets luisterde.

Raffles echter had geen minuut te verliezen, sloeg het gordijn ter zijde, en zei zacht tot Brand:

— Ik heb je hulp niet nodig,

Charles. Blijf deze man bewaken. Zodra ik klaar ben kun je hem knevelen en binden. Hij mocht eens alarm maken, als wij vertrekken.

Raffles sloop onhoorbaar naar de brandkast, en maakte de tas open met zorgvuldig ingepakte instrumenten. Hij bukte zich juist naar het slot, toen hij zich als door een veer bewogen, weer oprichtte.

Daar beneden, ergens in het grote huis klonk een eigenaardig dof, droog geroffel.

Het was alsof er een trom geroerd werd.

Het duurde nauwelijks enkele seconden, en toen was het weer stil.

Raffles keek verwonderd naar Chipa. De smokkelaar was nog bleker geworden, en zijn voorhoofd was nat van zweet. Hij sidderde, alsof hij een spooksel had gezien.

— Wat was dat? vroeg Raffles zacht.

— De Lewisgeweren... De Lewisgeweren... steunde Chipa nauwelijks verstaanbaar. Red me, als er een greintje medelijden in jullie is, red me dan; er wordt gemoord in dit huis — en ik had daar beneden moeten zijn, als niet het toeval — —

Hij kon niet verder gaan, maar viel zwaar op een stoel neer, en begroef het gelaat in de handen.

Raffles dacht een kort ogenblik na, haalde de schouders op en boog zich over het slot van de brandkast.

HOOFDSTUK III

DE SLACHTING

Een kwartier tevoren was Chipa met de zes mannen, die door Cassoni waren genoemd, door een achterdeur, die hem van te voren was aangeduid, het nachtlokaal van Pete Nurmi binnengegaan. Hij gaf de zes mannen opdracht, op hem te wachten, terwijl hij een gesprek met de eigenaar van de beruchte clandestine kroeg zou voeren, een inrichting, waar niemand zich gaarne vertoonde, als hij niet vergezeld was van een half dozijn beproefde en dappere vrienden.

Er gingen geruchten over dit nachtlokaal, die menigeen deden huiveren, en het scheen reeds meermalen te zijn voorgekomen, dat men er personen had zien binnegaan, die er nooit weer uit waren gekomen.

Nurmi scheen aanvankelijk weinig lust te hebben in dat gesprek, maar tenslotte gaf hij toch toe, en bracht Chipa naar de kamer op de eerste verdieping van zijn huis, die naast zijn slaapkamer was gelegen.

En daar begon Chipa uiting te geven aan zijn vrees, dat niet alles in orde was, en dat hem wellicht een hinderlaag werd gelegd. Hij was hier met zes man van zijn lijfwacht, en men wist wel, hoe het stond tussen hem en zijn tegenstander Cassoni.

De sluwe Nurmi ontweek al die vragen op handige wijze, en wierp nu en dan een blik op de klok, die op een kast in zijn nabijheid stond.

Maar eensklaps stond hij op, en zei tot Chipa, wiens gezicht dicht bij het zijne was geweest:

— Je hoeft nergens bang voor te zijn, Chipa. Ik weet zeker dat Cassoni het goed met je meent. Als hij zegt dat hij een plan heeft, dan heeft hij er ook een, daarop kun je staat maken.

Hij stond op en ging naar de deur.

— Waar ga je heen? vroeg Chipa achterdochtig.

— Ik ga zien of Cassoni er al is. Blijf hier even op mij wachten. Nog eens — je hoeft niet bang te zijn.

Met deze woorden legde Nurmi zijn hand op de kruk van de deur, kwam in de donkere gang, en daalde haastig de trap af.

Hij ging zijn huiskamer binnen, een weelderig gemeubeld vertrek, onmiddellijk achter de danszaal van het restaurant gelegen. Hij kon deze zaal overzien door het oplichten van een klein luikje, bereikbaar langs een trapje van zes treden, en vond daar Cassoni, met een bleek en strak gelaat.

— Hoe is het — zijn ze er allemaal?

— Zijn mannen zijn beneden — hij zelf zit in de kamer boven.

— Vervloekt, — ik had toch gezegd dat je hem ook dadelijk naar — je weet wel moest brengen.

— Hij wilde mij absoluut spreken. Hij schijnt iets in de neus te hebben gekregen. Ik geloof dat hij doodsbang is.

— Schiet op. Ga hem halen. Je zult alles nog in de war sturen met je toegeeflijkheid. Had hem maar gezegd dat je geen tijd had. Vlug een beetje, binnen tien minuten moet alles afgelopen zijn.

Nurmi haastte zich om terug te gaan; hij kende Cassoni, en vreesde hem als de baarlijke duivel. Hij kende diens wreed karakter, — en het was niet geraden, zich de vijandschap van de smokkelaar op de hals te halen.

Hij ging dus snel de trap weer op, opende de deur van de kamer, vloekte toen hij die in het donker vond, liet voor alle zekerheid de tussendeur open, maakte licht, wierp vluchtig een blik in de slaapkamer, en keerde toen met hangende pootjes naar Cassoni terug, waar hij hem moest vertellen, dat Chipa verdwenen was.

— Ik zei immers al, dat hij iets geroken had; — hij is weg.

— Weg? herhaalde Cassoni woedend.

— Ja, hij heeft de plaat gepoetst. Hij heeft het zekere voor het onzekere willen nemen.

Cassoni keek Nurmi met een nijdige blik aan, greep hem bij zijn lapellen, en zei dreigend:

— Ik hoop voor jou, dat je hier geen spijt van zult hebben, Nurmi.

— Maar — het is toch niet mijn schuld, jammerde de schurk.

— Daar praten we later over. Nu geen tijd meer verloren, anders zullen de anderen ook nog achterdocht krijgen. En zorg er voor dat ze hun wapens afgeven. Is al het overige geregeld?

— Alles is in orde.

— Vooruit dan. Ik volg je.

Nurmi sloop weg als een hond die slaag heeft gekregen, ging weer door een lange gang, trok zijn gezicht in een beminnelijke plooi, draaide de kruk van een deur om, en ging een helder verlichte kamer binnen. De zes mannen, die daar bijeen waren, waren in avondkleding.

— Het duurt nogal lang, Nurmi, zei een van de zes, een stevig gebouwd heerschap, met de bloemkooloren van een beroepsbokser, die hij dan ook inderdaad geweest was, alvorens het beroep van smokkelaar te kiezen, dat hem voordeliger leek.

— Heb nog even geduld, zei Nurmi. Cassoni is direct tot jullie dienst.

— Het zal tijd worden, gromde van Buren, die het eerst gesproken had. Hij moet niet denken, omdat de baas niet met hem samen wil werken, dat hij met ons kan doen wat hij wil. Waar is de baas?

— Die komt aanstonds. Hij staat beneden al te wachten.

— Beneden? vroeg Van Buren wantrouwend. Kan het hier niet afgehandeld worden?

— Neen. Deze kamer is veel te dicht bij de danszaal, ik heb een massa gasten, straks begint de jazzband te spelen, dan kun je hier geen woord verstaan.

Als om Nurmi gelijk te geven barstten op hetzelfde ogenblik de oorverdovende klanken los van een jazzband, verneembaar door het openstaande luikje, en die het spreken inderdaad onmogelijk maakten.

Van Buren was het trapje opgegaan naar de gaanderij, en keek door het luikje een kort ogenblik op de dansende paren neer.

Hij grinnikte eens, en zei, zich weer omwendend en het trapje afdalend:

— Straks gaan we meedoen, jongens. Eerst de zaken even afdoen. Vooruit maar, Nurmi, schiet op, als je blijft.

— Nog een kleine formaliteit, jongens, zei Nurmi grijnzend. Jullie zijn met zijn zessen; — Cassoni is alleen. Wees zo goed, en leg jullie wapens even in dit laatje, wil je?

De leden van Chipa's lijfwacht waren al opgestaan, en keken elkander nu zwijgend met een vragende blik aan.

Zij schenen te aarzelen, maar van Buren haalde ongeduldig zijn brede schouders op, wierp zijn revolver in de geopende lade van een wandkast en zei:

— Vooruit maar jongens. Hij zal niet zo gek zijn tegen ons zessen iets uit te halen. En de baas is er ook nog bij.

Een voor een vielen vijf revolvers in de lade.

Nurmi deed de deur open, en ging de zes rokende en met elkaar prattende mannen voor, de gang door, een helder verlichte, stenen trap af, waar hij plaats voor hen maakte, en zei met een stem, die een zonderlinge, schorre klank had:

— Hier zijn we er, jongens. Ramose Cassoni wacht jullie al.

Uit instinct aarzelend, trad het zestal binnen, maar zij waren al spoedig gerust gesteld, want inderdaad zat Cassoni daar geheel alleen aan een tafel, en rookte kalm zijn sigaret.

Van Buren vroeg echter onmiddellijk, rond ziende:

— Waar is Chipa?

— Die komt direct, antwoordde Cassoni, langzaam de rook van zijn sigaret uit mond en neusgaten latende ontsnappen. Jongens, wat doet mij dat een genoeg, dat ik jullie eindelijk eens bij elkaar zie. Dat had ik nooit kunnen denken, dat het zover zou komen. Zes kopstukken van Chipa's bende. Wat zou hij moeten beginnen, als jullie er eens niet waren? Maar gelukkig zijn jullie er nog, niet waar? Drink een slok, op de goede afloop.

— We wilden liever de zaken vlug afhandelen, Cassoni, zei van Buren, die langzaam zijn ogen door het keldervertrek liet gaan, waarin slechts een kleine tafel en vier stoelen stonden, benevens een grote rustbank, waarop wel zes personen plaats hadden kunnen nemen.

— Maar eerst een borrel. Nurmi, lui beest, schenk de glazen vol.

Nurmi greep een volle fles die reeds ontkurkt was, en schonk de gereedstaande glazen vol. De hals van de fles rinkelde tegen het glas, en opnieuw keek van Buren rond.

Een onbestemde ongerustheid maakte zich van hem meester en hij dacht met spijt aan zijn revolver die hij daarboven in een lade had achtergelaten.

Duidelijk hoorbaar klonk, vlak

boven hun hoofd de luidruchtige jazz-band, en het schuifelen van de voeten der dansenden.

Hij keek naar zijn metgezellen, en het was hem alsof zij hetzelfde gevoelen hadden als hij. Maar allen brachten zij toch de glazen aan de mond, en dronken.

— Goed spul, hè? riep Cassoni met luide stem. Lekker goedje. Nu hebben jullie een aangename herinnering aan dit leven, jongens. Adieu — en mogen jullie zonden je niet al te zwaar worden aangerekend!

Reeds toen hij de eerste woorden had uitgeroepen, was de deur open gegaan, waardoor de mannen waren binnen getreden, en er verschenen vier mannen, in hun overjassen en met hun deukhoed op — en ieder gewapend met een lewisgeweer, een soort draagbare mitrailleur, die in plaats van een patronenlint op de loop een draaibare doos heeft van staal, die zestig patronen bevat, die met een snelheid van drie of vier per seconde en zelfs nog vlugger kunnen worden afgeschoten, terwijl de trekker maar eenmaal hoeft te worden overgehaald.

Van Buren slaakte een dierlijk gebrul, en wilde op Cassoni toespringen om hem een directe rechtse te geven met zijn nog steeds ijzerharde vuist, maar deze had bliksemsnel zijn revolver getrokken, en zei ijskoud:

— Te laat, Dutchman! Vooruit, jullie!

Nurmi had op een knop gedrukt, en in de zijwand achter de zes mannen, ging een dubbele schuifdeur geruisloos open. Luider nog dan zovelen zongen de negers daarboven, en de voeten schenen nog sneller over de dansvloer te schuifelen.

Achter de nu geheel geopende deuren was een tweede kelder zichtbaar, lang gerekt, met kale muren en zonder enig meubelstuk.

— Draai jullie om, handen omhoog, ga die kelder binnen! beval een van de mannen met de lewis-

geweren.

De ongelukkigen moesten gehoorzamen. Verzet was niet mogelijk; zij wisten dat zij gevonnist waren. Een hunner, niet veel meer dan een kind, een blonde jongen met een glad gezicht, kon zich niet beheersen, en liep snikkend, wankelend, met ogen die al niets meer zagen, door de schuifdeur naar zijn graf.

De man die naast hem liep, rookte rustig een sigaret, en neuriede de shimmy mee, die daar boven met daverend geweld losbarstte. Van Buren vloekte binnensmonds, en zijn vuisten waren gebald boven zijn hoofd.

— Ga met jullie gezicht tegen de muur staan! klonk de bevelende stem weer.

De ter dood veroordeelden gehoorzaamden. Daar stonden zij, als zes zwarte gedaanten, met gezichten die reeds de doodskleur vertoonden. Een van de mannen rookte nog steeds.

« Happy days are here again... » speelde de jazz-band, en de helft van het dansende publiek zong de woorden mee. Van Buren vloekte woedend en riep tot de blonde jongen:

— Hou je bek, baby! Stel je niet zo aan. Wat doet het er toe? — een beetje vroeger of later? Je moet immers toch...

Een dof geratel. De vier lewis geweren waren begonnen te blaffen, en de kogels sproeiden als een regen van staal uit de korte lopen.

Tien seconden, en wat zoëven geleefd had, lag nu als een hoop zwarte vodden over en door elkander aan de voet van de muur. Onmiddellijk begon het bloed in een dun beekje, een smal, helderrood stroompje, weg te vloeien naar de laagste plek van de vloer.

« Happy days are here again... » zongen daarboven uitgelaten de negers in hun rode pakken en hun zwarte, glimmende gezichten. De grote trom roffelde, als een voortzetting van de dodelijke roffel daar

beneden. De voeten schuifelden, en een vrouw lachte lang, en luid.

Cassoni deed een trek aan zijn sigaret, liet zijn revolver in zijn schouderholster glijden, dronk zijn glas leeg, en zei:

— Opruimen...

Hij nam zijn hoed en handschoenen, en slenterde langzaam naar de deur.

De moordenaars wierpen even een blik op de roerloze hoop lichamen in de helder verlichte kelder, naar het bloed op de witte muur, dat traag afdroop, en gingen toen ook. Zij wisten wel dat er geen leven meer kon zijn in die doorzeeefde lichamen.

Nurmi was met een lijkleek gezicht de kelder binnen gegaan, zorg dragend, dat hij met zijn lakschoenen niet in het bloed traptte, en drukte op een knop in de wand, recht tegenover de schuifdeuren.

De vloer helde langzaam naar beneden; de helling werd groter... en groter... en de zes lichamen schoven als één enkele massa van die helling af, en vielen met een doffe plons in inktzwart, stinkend water — — —

Er droop nog wat bloed omlaag, en toen draaide Nurmi een kraan open, en een gordijn van water kwam omlaag uit een sproeibuis in de zoldering, en spoot in een oogwenk de vloer en de muur weer schoon.

Het was alsof er niets gebeurd was, toen Nurmi de kraan weer dicht draaide, wederom op de knop drukte, en de vloer langzaam weer rees en het gat afsloot waardoor de zes als on dieren geslachte mannen verdwenen waren uit dit leven, om misschien weken later, misschien pas maanden daarna ergens te worden opgevist bij het Hell Gate in de East River.

— Ziezo... dat is dat, zei Nurmi, bij wijze van lijkrede.

Hij ging de kamer binnen, drukte weer op een knop, de schuifdeuren sloten zich en hij begon, met een

hand die nog enigszins trilde, maar overigens kalm, de glazen op te ruimen.

Hij dronk twee glazen gin achter elkaar leeg, en toen pas kwam weer wat kleur op zijn vaal gezicht.

Hij trof Cassoni aan in de danszaal, in gezelschap van Roodkapje, een slanke vrouw, met vuurrood, krullend haar, en de merkwaardig blanke huid, die meestal met deze

haarkleur gepaard gaat.

Er was aan Cassoni volstrekt niets te bemerken, en hij scheen opgewekt en in een goed humeur te zijn.

Hij had een overwinning behaald op een tegenstander, al was het dan ook door het laagste verraad. Aan de zes mannen, wier lijken daar afdreven op de modderige, onderaardse stroom, dacht hij zelfs niet meer.

HOOFDSTUK IV

DE OVERLEVENDE

Drie gedaanten liepen snel over het bouwterrein en de opslagplaats van bouwmaterialen.

De deur in de bouwkeet ging vlug open, de drie mannen stonden buiten, en konden elkander tamelijk goed zien bij het licht van een straatlantaarn.

Een hunner was zo bleek als een doek.

Het was Chipa, het bendevoofd, en zijn gelaat was bijna onherkenbaar van ingehouden woede.

Hij sidderde als een espenblad, en mompelde:

— Dat ben ik maar net ontkomen, en dat ik hier sta, en leef, en ademhaal, dat heb ik aan jou te danken, wie je dan ook zijn mag — of schoon ik het wel meen te weten.

— Ik ben John Raffles, zei Raffles rustig.

— Ik dacht het wel, zei Chipa, pogend, zich het gelaat voor te stellen van de gemaskerde man, die daar tegenover hem stond. Heb je het schieten gehoord? Het was afschuwelijk.

— Vertel me eens, Chipa, zou jij zelf niet hetzelfde gedaan hebben, als de gelegenheid zich had aangeboden?

— Neen, zoiets gemeens had ik niet kunnen doen, zei de bendeleider, het hoofd schuddend. Ik kom er eerlijk voor uit, dat ik menig te-

genstander heb neergelegd, maar dan ging het om man tegen man. Maar dit is sluipmoord, dit was een gemene hinderlaag, het was een afslachting. Mijn arme jongens; — zij drijven nu als vodden daar ergens in de rivier — in die moddersloot onder de grond.

Zijn uitroep eindigde abrupt, en hij bedekte het gelaat met de handen.

Toen nam hij ze langzaam weer van zijn gezicht, en zei met zachte stem, terwijl zijn ogen vonken schoten:

— Maar hij zal er voor boeten. Ik zal het hem betaald zetten, dat zweer ik. Ik had hem de hand willen toesteken, ik had mij met hem willen verzoenen, om... nu ja, dat is een interne kwestie.

— Ik weet het, Chipa, zei Raffles glimlachend. Om mij gezamenlijk te bestrijden. Er is niet veel dat mij verborgen blijft, zelfs in deze stad, en ik wist van je bezoek aan Cassoni ook af. Ik vind dat helemaal niet erg; — wij zijn nu eenmaal natuurlijke vijanden. Maar hier scheiden zich onze wegen. Ik zou je raden, spoedig te maken dat je weg komt. Als je vijanden je hier vinden schieten ze je neer als een hond.

Zij waren onder het spreken verder gegaan, langs de verlaten achterstraat, toen Brand, die vooruit

liep, omdat hij er naar verlangde deze plek spoedig te verlaten, een zachte kreet slaakte.

Hij stond half heengebogen over een ijzeren leuning, die een smalle gracht of kanaal afsloot, niet breder dan een vijftal meters.

De oppervlakte van het water bevond zich bijna drie meter beneden straatpeil, en op sommige plekken kon men afdalen langs een smalle, stenen trap, die hoofdzakelijk gebruikt werd door de mannen van de reinigingsdienst.

Een meter of tien terug scheen het water op onverklaarbare wijze uit een huismuur te vloeien, maar het was duidelijk dat daar onder de oppervlakte ergens een gemetseld gewelf moest zijn.

— Wat is er? vroeg Raffles, die haastig kwam aanlopen.

Brand wees met uitgestrekte vinger naar omlaag, en fluisterde:

— Dàar. Kijk dàar eens.

De drie mannen bogen zich over de ijzeren leuning, en zagen dat daar beneden iets voorbij dreef — iets wat nog zwarter was dan het water. In het midden was een witte plek, en alle drie begrepen onmiddellijk wat het was — het witte vest van een man in avondkleding. Achter dat zwarte, stille ding dreef weer een tweede, een derde...

Nu en dan zakte een der lichamen weg, en kwam weer boven, traag, en als met tegenzin.

Plotseling liet Chipa een schorre kreet horen.

Daar kwam iets aandrijven, een man met brede schouders, wiens hoofd leek te rusten op een vermolmd stuk hout, zodat de mond boven water was, en Chipa hijgde, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden:

— Hij heeft bewogen. Ik heb het duidelijk gezien... zijn hand bewoog.

— Onmogelijk; als zij gedood zijn op de wijze die je beschrijft, Chipa, zei Raffles.

— Ik zeg je dat hij bewoog —

kijk zelf.

— Waarachtig, je hebt gelijk! riep Raffles uit.

De man wiens hoofd op het houtblok rustte als op een kussen, had zijn rechterarm dwars over zijn borst, de zwarte mouw stak duidelijk af tegen het witte overhemd, en die arm had zich even bewogen.

— Maar dan moeten wij hem redden, die ongelukkige, zei Brand op besliste toon. Wie is het?

— Het is de Dutchman, van Buren, een van mijn trouwste medewerkers, zei Chipa hees. Als je mij helpt, Raffles, dan bestaat er tussen ons geen vijandschap meer.

— Daarover praten wij later wel eens, zei Raffles koel, maar in ieder geval laat ik geen medemens op zulk een afschuwelijke wijze omkomen. Misschien is hij nog te redden. Ofschoon het mij onbegrijpelijk voorkomt, dat hij de slachting heeft overleefd. Maar dan moeten wij vlug zijn, anders is het te laat. Doe je masker af, Charles. Het komt er nu niet meer op aan of Chipa ons ziet, en men zou ons kunnen aanhouden.

De maskers verdwenen in de zakken, en de drie mannen liepen zo vlug zij konden langs het kanaal voort, in de richting van de East River.

Bij de eerste de beste trap klommen zij over het afsluithek in de leuning, en Raffles, die het vlugst was geweest, snelde de treden af. Op het kleine bordes daar beneden moest hij het echter aanzien, hoe het nu weer roerloze lichaam ver buiten het bereik van zijn uitgestoken hand voorbij dreef.

Hij had nu duidelijk kunnen zien dat de ogen half geopend waren, en dat de bleke lippen krampachtig bewogen.

— Wij moeten een stok hebben, een haak of een ladder! Naar de volgende trap! zei hij op gedempte toon. Jij naar de overkant, Charles! Ik heb het andere einde van dit touw, en houd het stevig vast. De

trappen zijn juist tegenover elkaar gelegen.

Brand begreep onmiddellijk wat Raffles bedoelde, en snelde over een smal loopbruggetje naar de andere kant van het kanaal. Vijftig meter verder was er weer een trapje; tegelijkertijd daalden de twee mannen het af, en zodra zij beneden waren trokken zij het touw strak aan, dat nu dwars over het water gespannen was.

Zij kwamen geen seconde te vroeg.

Het steeds sneller stromende water voerde het zware lichaam van van Buren aan, doch werd gestuit door het touw. De stroming dreef het langs het koord een weinig naar de oever, waar Raffles en Chipa stonden, zodat zij het konden grijpen, en niet zonder moeite uit het water trekken.

Juist op dat ogenblik kwamen er daarboven twee patrouillerende politie-agenten voorbij, die over de leuning keken.

— Wat is dat daar beneden? vroeg een hunner.

Raffles wilde reeds antwoorden, maar Chipa fluisterde snel:

— Stil, laat mij het maar zeggen.

Hij hief het hoofd naar de agenten op en zei:

— Ik ben het jongens, Chipa. Een kameraad van mij is lelijk te pakken genomen, maar ik weet niet door wie. Hij heeft een paar gaten in zijn corpus, maar dood is hij niet. Kunnen jullie soms een handje helpen?

Brand had verwonderd toegelisterd. Hij had wel eens gehoord van het vaste beginsel der bendeleden om hun veten en onderlinge twisten zonder de tussenkomst van politie of justitie uit te vechten, maar dit ging hem toch wel wat al te ver.

De agenten zeiden iets tegen elkander dat voor de anderen onverstaaenbaar was, en een hunner vroeg:

— Wie heeft het gedaan? Heb je het gezien?

— Neen, — ik heb niets gezien...

De aanvallers waren al weg... ik kwam net te laat... antwoordde Chipa zonder aarzelen. Wij zullen hem naar boven dragen. Kan een van jullie helpen?

Het was duidelijk, dat de agenten er het hunne van dachten, maar zij wisten maar al te goed, dat het geen nut zou hebben, iets naders te vragen. Die smokkelaar daar beneden zou toch niets loslaten. Een hunner kwam het trapje af, greep de gewonde man onder een oksel terwijl Chipa hem bij een arm nam, en voorzichtig droegen zij met vereende krachten het zware lichaam de smalle treden op van de trap.

Zodra de drenkeling daarboven op zijn rug was gelegd, en een der agenten hem onderzocht bij het licht van zijn zaklantaarn, vroeg de andere op een toon van wantrouwen:

— En wie zijn deze twee heren?

— Ik ken ze niet. Zij kwamen toevallig voorbij, antwoordde Chipa onmiddellijk.

— Maar hoe komt deze man in het water te liggen?

— Hij zal er ingegooid zijn, nadat ze hem een paar kogels in het lichaam hadden gejaagd. Het is van Buren — jullie moeten hem kennen.

Een van de mannen in uniform boog zich wat dichter over het bleke gezicht, richtte zich op, mompelde iets en haalde ten tweede male de schouders op. Hij wist dat Chipa een smokkelaar was, dat van Buren tot zijn bende behoorde, dat het twee zware jongens waren, maar verder reikte zijn wetenschap niet, en hij voelde er niet veel voor, de zaak op zijn eigen houtje te gaan onderzoeken. Eerst maar eens afwachten, hoe de meningen waren in de kamer van de commissaris van politie.

De tweede agent had intussen handig de drijfnatte kleren van van Buren losgeknoopt en waar dat niet ging, stuk gesneden, en hem oppervlakkig onderzocht.

— Een taaie knaap, zei hij met overtuiging. Ik heb drie gaten in

zijn corpus gevonden, en een ander zou al lang dood zijn. Het is waar dat de kogels geen edele delen geraakt hebben. Een in de rechter schouder, een door de rechter bovenarm, en dan nog een die een stuk vlees heeft weggenomen, ter hoogte van de rechter heup. Hij komt er wel boven op, en gauw ook, als ik van Buren ken. Wat wil je met hem doen? Ziekenhuis?

— Ja, en vlug, jongens, drong de bendeleider aan. Zijn huis is veel te ver hier vandaan, dat zou hij niet halen wegens te veel bloedverlies. Het Bellevue Hospital is hier vlak bij, daar zullen ze hem wel een bloedtransfusie geven. Roep een auto, wil je?

Een der agenten floot een taxi, en behoedzaam werd het zware lichaam van de gewonde man, die op zulk een wonderbaarlijke wijze gespaard bleek te zijn, in het voertuig gedragen. Chipa nam tegenover zijn vriend plaats, stak Raffles de hand toe, keek hem veelbetekenend aan, en zei:

— Misschien is dit niet de laatste keer geweest dat wij elkander hebben gezien. Ik dank u. Ik ben u veel verplicht.

De chauffeur kreeg het adres, en de auto reed weg. De agenten namen Raffles nog eens scherp op, en omdat er toen niets meer te doen viel hervatten zij hun ronde. Dergelijke dingen kwamen herhaaldelijk voor in New York. Natuurlijk was het weer een gevecht tussen bandieten geweest. Het was mogelijk dat van Buren zelf iets zou loslaten, en dan zouden zij het wel te horen krijgen.

Brand was intussen weer over het verbindingsbruggetje gelopen, en had zich bij Raffles gevoegd.

Zodra de stappen der agenten niet meer hoorbaar waren, zei hij fluisterend:

— Dat was een dubbeltje op zijn kant. Begrijp jij hoe van Buren de dans ontsprongen is?

— Er is maar één verklaring,

dunkt me; — bij het eerste schot heeft hij zich als dodelijk gewond laten vallen, maar toch niet snel genoeg of drie kogels hebben hem nog geraakt. De koude van het water heeft hem misschien weer tot bewustzijn gebracht, en dat blok hout, dat toevallig onder zijn nek schoof, heeft hem van de verdrinkingsdood gered.

Ik denk, dat Cassoni nu de langste tijd geleefd heeft. Chipa zal niet rusten voor hij de dood van zijn lijfwacht op bloedige wijze gewroken heeft. En als van Buren het er boven ophaalt, waaraan ik niet twijfel, dan zal die hem bij dat werk graag een handje helpen. Intussen is het laat geworden, Charles; laten wij nu maar naar huis gaan, en de buit in veiligheid brengen. Nurmi zal vreemd opkijken, als hij zijn brandkast morgenochtend geplunderd vindt. Er zat nog meer in dan ik verwachtte; — de avond is dus niet geheel nutteloos geweest.

Raffles en Brand begaven zich naar de plek waar de auto wachtte, onder de bewaking van James Henderson, en Raffles zei eenvoudig:

— Naar huis, James.

In snelle vaart ging het door de nu stille straten naar het afgelegen huis in het noorden van Bronx, hetwelk Raffles omstreeks een week tevoren had gehuurd.

Niet zodra waren de twee vrienden binnen, of zij verwisselden hun kleren, die nog altijd een modderlucht hadden, tegen hun pyjama's, telden haastig het buit gemaakte geld, vonden een totaal bedrag van bijna veertig duizend dollars, verborgen het op een veilige plek, en begaven zich ter ruste.

Zij sliepen wat men noemt een gat in de dag, en pas om negen uur verlieten zij hun slaapkamer, om elkander een kwartier later aan de ontbijttafel terug te vinden; die door Henderson zo nauwkeurig was verzorgd als men maar kon verwachten van een man, die zich in alle om-

standigheden weet te schikken, en die een evengoede kok, als chauffeur is.

Zonder dat het hem was gezegd, had Henderson ook gezorgd voor enige ochtendbladen en de twee vrienden sloegen ze haastig op, en keken ze zwijgend door.

Zoals iedere dag was er geen gebrek aan berichten over diefstallen, **inbraken, en moorden**, maar hun nieuwsgierigheid ging natuurlijk alleen uit naar hetgeen er die nacht in het huis van Nurmi gebeurd was.

De volgende feiten stonden vast:

Men had uit de East River niet ver van het lozingskanaal omstreeks vijf uur in de ochtend, vijf lijken opgehaald van mannen, die als het ware met kogels doorzeefd waren. Een hunner vertoonde niet minder dan zeven en twintig schotwonden. Men had hen aldra geïdentificeerd als leden van de bende van Al Chipa.

Waar de mannen op zulk een beestachtige wijze vermoord waren bleef voorlopig in het duister gehuld. Maar een getuige die niet genoemd wilde worden, wist met zekerheid te zeggen, dat het gebeurd moest zijn in de clandestiene kroeg van Pete Nurmi. Nurmi werd ondervraagd. Hij wist van niets. Men mocht zijn huis gerust doorzoeken naar bloedsporen. Van Chipa had hij nooit gehoord.

Dat was één.

Van Buren had men zwaar gewond uit het stinkend water van het lozingskanaal gehaald, en naar het Bellevue Hospital gebracht. De kogels waren op de operatietafel uit zijn lichaam verwijderd, hij had twee bloedtransfusies gehad, en zijn krachtig gestel zou hem zeker vooroorloven, binnen enkele weken het ziekenhuis te verlaten. Hij was ondervraagd, maar herinnerde zich niets. Hij was op straat plotseling overvallen, door onbekende mannen.

Dat was twee.

Van de plundering van de brandkast stond geen letter in enig dagblad, waaruit bleek dat Nurmi de politie van die diefstal nog niet in kennis had gesteld, hetgeen Brand wel enigszins verwonderde.

Dat was het derde belangrijke feit, en het overige deed er weinig toe. De uit het water opgehaalde lijken waren naar het lijkenhuisje gebracht, en lagen daar ter beschikking van de familie, als die mocht komen opdagen. Twee dagen later zouden de slachtoffers begraven worden.

Brand vouwde zijn blad dicht, zat hoofdschuddend even na te denken en vroeg toen:

— Wat kan dat voor een getuige geweest zijn, die zo onvoorzichtig zijn neus in de zaken van Chipa en Cassoni heeft gestoken?

— Die getuige was ik, Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

— Jij? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Ja, ik. Voor ik naar bed ging, heb ik nog even het bureau van politie in de wijk, waarin het nachtelokaal gelegen is, opgebeld. Ik zei dat de mannen zo goed als zeker waren vermoord in de kelder van dat huis. Een naam heb ik natuurlijk niet genoemd. Het verwondert mij, dat de zaak in de krant is gekomen. De hoofdredacteur zowel als de man die mijn boodschap doorgaf, kunnen onmogelijk vrienden zijn van Cassoni en Nurmi. Zij zullen dus in de eerste tijd voorzichtig moeten zijn.

— Maar waarom heeft Nurmi niets gezegd van de diefstal?

— Ik weet het niet. Hij zal er echter wel een goede reden voor hebben, denk ik. Wij zullen er wel meer van horen, geloof dat maar vrij.

En zo kwam het uit, — en op een wijze die voor Raffles grote gevaren meebracht.

HOOFDSTUK V

CHIPA EN DE COMMISSARIS

Al Chipa bewoonde een flat, in een der straten die op het Central Park uitlopen; hij hield er een Japanse bediende op na, die misschien wel of misschien niet op de hoogte was van de eigenlijke broodwinning van zijn meester, maar in ieder geval dienaangaande nooit iets liet blijken, maar hem trouw diende met een uitgestreken, geel, eeuwig glimlachend gelaat. Hij sprak het zogenaamde Pidgin Engels, maar ten minste verstaanbaar, en Okito was, als velen zijner landgenoten van een zwijgzame natuur; als hij tien woorden op een dag sprak was het veel.

Chipa vond hem een parel. De man dronk niet, bleef zelfs van zijn kistje sigaren en zijn gesmokkelde rum af.

Het was deze parel, die op de ochtend, volgend op de nachtelijke massamoord bij de East River, omstreeks half elf de woningdeur op de derde verdieping van het flatgebouw opende voor een vroege bezoeker, die zijn meester wel heel goed moest kennen, want hij duwde de bediende eenvoudig opzij, en zei kortaf:

— Zeg aan je meester dat Pete Nurmi hem wil spreken.

Okito kneep zijn scheve ogen bijna helemaal dicht, en zei, de bezoeker een stoel toeschuivend:

— Zal vragen.

Nurmi nam mopperend op de stoel plaats, en zei:

— Vluggen een beetje. Als hij nog slaapt, haal je hem uit zijn bed, begrepen? want ik ben niet in een

stemming om te wachten.

Okito opende een deur, tikte even op een tweede deur, tegenover de ingang, luisterde even, en ging naar binnen. Hij keek in de slaapkamer, waar niemand was, hoorde het plassen van water in de aangrenzende badkamer, en zei luid:

— Bezoeker, meester. Naam is Nurmi.

Onmiddellijk hield het plassen op, er klonk een vloek, en Chipa klom uit de badkuip, zich uit alle macht met een badhanddoek droogwrijvend.

Hij wenkte Okito, die hem haastig hielp bij het voltooiën van zijn toilet, schoot een pyjama aan, en nam uit een lade een revolver, die hij in een der zijzakken liet glijden.

Hij ging het naast de slaapkamer gelegen vertrek binnen, dat met twee ramen uitzag op een stuk van het Central Pak, en zei toen:

— Laat hem nu maar binnen komen.

Okito ging naar de vestibule terug, vond de bezoeker verdiept staan voor een afgietsel in brons van de doortrekker, en verzocht hem, hem te willen volgen.

Een ogenblik later stonden Nurmi en Chipa tegenover elkander.

Chipa stond met zijn beide handen in zijn zakken wijdbeens tussen de twee ramen en zei met een stem die niet al te vriendelijk klonk:

— Een zonderling vroeg bezoek, Nurmi.

— Vind je? Is het werkelijk zo zonderling? vroeg de drankhuishouder. Dus je begrijpt helemaal

niet wat ik kom doen?

— Wat zou je komen doen? Natuurlijk om te zien hoe mijn reactie is op het verlies van vijf kameraden, die jullie op een laffe en wrede wijze vermoord hebben?

— Ik? Och, vent, je zwamt. Ik maak mijn handen nooit vuil met zulke zaakjes.

— Het is in jouw huis gebeurd, smeerlap, en je hebt er bij geholpen! riep Chipa woest. En maak nu dat je weg komt, vóór ik je er door mijn bediende laat uitgooien.

Nurmi wierp hem een ijskoude blik toe, en zei rustig:

— Je durft heel wat, Chipa, maar je bent nog niet van me af. Je bent deze keer de dans ontsprongen, en dat is een zaak die... een zeker iemand moet weten, mij kan het niets schelen of je leeft of niet; maar er is een ander ding, dat mij wèl raakt, en je weet waar ik op doel. Geef me het geld terug.

— Doe nou niet of je van niets weet, zei Nurmi heftig, terwijl zijn ogen vuur schoten. Geef me het geld terug dat je mij gister nacht ontstolen hebt, of het loopt niet goed met je af. Als je het onmiddellijk terug geeft, Chipa, zal ik het er van mijn kant bij laten.

De uitdrukking op het gezicht van de bendeleider veranderde plotseling, en hij begon zacht te lachen.

— Het spijt me erg voor je, Nurmi, maar je bent aan het verkeerde adres, zei hij toen spottend. Ik heb geen vinger naar je brandkast uitgestoken; je weet heel goed, dat dat mijn vak niet is.

De drankhuishouder keek de smokkelaar met opeengeklemden tanden een ogenblik aan, en vroeg toen dreigend:

— Weet je zeker, Chipa, dat je weigert?

— Er is geen sprake van weigeren. Ik kan je niets teruggeven, want ik heb niets weggenomen.

— Wie deed het dan?

— Iemand anders, — die daar in de kamer was, met nog een ander.

— Wie waren die mannen?

— Dat kan ik je niet zeggen.

Nurmi greep zijn hoed. Zijn geelaat was vertrokken van woede.

Over zijn schouder heen zei hij tot Chipa:

— Is dat je laatste woord, Chipa?

— Mijn laatste en smeer 'm nu, want als ik je gemene tronie nog langer zie, dan kon ik wel eens vergeten, dat ik hier niet zo gemakkelijk een lijk kan wegmoffelen als jij het kunt doen in je vervloekte kroeg.

Nurmi trilde van ingehouden woede, en vertrok, alsof hij vluchtte, zonder nog een enkel woord te zeggen.

Op straat stond een tweezitter geparkeerd. Nurmi rukte het portier open, en een ogenblik later stootte de wagen in een sneltreinyaart door de straten, om tien minuten later te stoppen voor een politiebureau. Nurmi gunde zich zelfs niet de tijd, het contactsleutelje mee te nemen, maar stormde voorbij een verblufte agent, naar het hokje van de portier. Hij trok haastig de deur open, stak zijn hoofd om de hoek, en vroeg de roodharige reus die daar zat, en die zeer kalm een boterham met worst zat te eten:

— Baas in zijn hok? Zeg hem dat ik er ben. Vlug...

— Als je met de baas soms commissaris Marsh bedoelt en met het hok zijn werkkamer, dan kan ik je antwoord geven, Nurmi, antwoordde de portier met zijn mond vol.

— Klets niet vent, en dien mij aan — of nee, blijf maar zitten, want je bent toch te lui om een poot te verzetten. Ik weet de weg.

Nurmi liep een gang door, een houten trap op, en trommelde op een deur zó luidruchtig dat al spoedig een nijldige stem daarbinnen riep:

— Wie is dat, die daar als een gek op de deur staat te hameren?

— Die gek ben ik, antwoordde Nurmi binnenstappend en de deur dichtslaande.

De woorden waren gericht tot een klein mannetje met een gezicht als een spin, wiens gelaat echter dadelijk veranderde, toen hij de bezoeker herkende. Hij vroeg niet eens wat deze wilde, knipoogde even, stond van zijn lessenaar op, achter het houten hekje, deed een tussen-deur open, en zei op een toon van goed gespeelde onderdanigheid:

— Commissaris, daar is een heer om u te spreken, niemand anders dan Pete Nurmi, u welbekend.

Nurmi was het vinnige kleine mannetje al nagelopen, duwde hem eenvoudig opzij, kwakte de deur voor zijn neus dicht, en zei tot de man in uniform, die geheel alleen achter een schrijftafel vol papieren zat:

— Het spijt me dat ik je kom storen, Marsh, maar er is haast bij.

— Wat is er aan de hand, Nurmi? Moeilijkheden?

— En niet zuinig.

— Drank?

— Geen sprake van. Je weet wel, dat er bij mij nooit drank geschonken wordt, Marsh.

— Nee. Uitsluitend sinaasappelsap en spuitwater, zei Marsh, zijn ogen verdraaiend. Nu, oude schobbejeka, zeg dan maar wat je op je hart hebt.

— Je hebt misschien gehoord, Marsh, dat er vannacht iets met zes mannen van Chipa... gebeurd is.

— Ja, met hun lichamen vol gaatjes, uit de East River opgehaald, antwoordde de commissaris met een onverschillige hoofdknik.

— Er wordt gemompeld, dat — het bij mij zou zijn gebeurd, vervolgde Nurmi, zijn ogen half dichtknijpend.

— Er wordt zoveel gezegd, meende Marsh, zijn schouders ophalend.

— Ja, er wordt veel te veel gekletst, bevestigde Nurmi. In ieder geval is Chipa gisternacht bij mij geweest, dat is door verschillende personen gezien. Hij vroeg mij te spreken. Ik moest hem een ogenblik alleen laten — en toen ik een kwar-

tier later terugkwam, was hij weg, maar toen ik van ochtend om negen uur mijn brandkast opende, bleek er nog iets anders weg te zijn: — veertig duizend dollar.

— O, niet méér? vroeg Marsh. Mijn compliment, hoor. Dat ziet men tegenwoordig niet veel meer.

— Het was louter toeval dat ik zoveel contant geld in huis had, zei Nurmi nijdig, en ik begrijp nog niet, hoe die knul er achter is gekomen. Maar dat doet er niet toe. De hoofzaak is dat hij de duiten heeft, en dat ik ze terug wil hebben. Niemand anders kan het natuurlijk gedaan hebben. Ik ben naar hem toegegaan, maar meneer weet van niets. Hij zegt dat hij mijn brandkast niet heeft aangeraakt. Dat is natuurlijk een leugen, want niemand anders kan het gedaan hebben dan hij. Hij was helemaal in de kamer waar de brandkast staat.

Marsh tikte met een potlood tegen zijn tanden en scheen diep ergens over na te denken.

Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Weet je absoluut zeker dat hij alleen was?

— Absoluut.

— Je zegt dat je hem niet langer dan een kwartier alleen hebt gelaten?

— Hoogstens.

— Was je brandkast op slot?

— Dat is nogal glad. Wie laat zijn brandkast met een bom duiten er in, open staan?

— Had Chipa iets bij zich — een tas met werktuigen of zoiets?

— Neen, tenminste ik heb niets van dien aard gezien.

— Nu moet je eens goed luisteren, Nurmi. Ik geloof nooit, dat Chipa de dief is. Je zegt, dat hij nooit in je huis is geweest en dus wist hij niet waar de brandkast stond. En nu zou hij volgens jou binnen tien minuten tijds, toen hij toevallig die brandkast zag, deze weten open te krijgen en ongezien het huis te verlaten? Dat is, met permissie, klets, Nurmi, en het verbaast mij dat een

zo schrander man als jij dat niet inziet. Chipa zat in doodsangst, niet alleen voor zich zelf maar ook voor zijn mannen. Wij weten precies wat wij aan elkaar hebben, Nurmi. En toen jij de deur uit was, nam hij de benen. Hij begreep drommels goed wat er ging gebeuren; en alleen was hij ook niet.

— Niet alleen? zei Nurmi in de grootste verbazing.

— Nee. Twee van mijn agenten hebben hem zowat om diezelfde tijd met twee mannen, die zij niet kenden, gezien aan het verbindingskanaal — je weet wel, vlak bij je huis. En durf jij beweren dat een man die pas veertig duizend dollar gestolen heeft, tijd verliest bij een riool, om een van zijn neergeschoten mannen daaruit te vissen?

Nurmi kwam langzaam overeind, sperde zijn ogen open, en vroeg toonloos:

— Dat zal hij nooit hebben gedaan, als die man niet leefde. Wie was het?

Marsh keek Nurmi op een eigenaardige wijze aan.

— Ik zal het je zeggen, maar mondje dicht. Ik zou anders wel eens kunnen vermoeden, dat je van die slachting meer weet dan goed voor je is. Van Buren heette de man, die gered is. Ze hebben hem geopereerd, de kogels uit zijn corpus gehaald, toen bloedtransfusies gegeven en met zijn taai gestel is hij binnen afzienbare tijd beter. Let op mijn woorden.

Nurmi was bleek geworden, en de twee mannen zaten elkander een poosje strak aan te kijken. Toen vervolgde Marsh:

— Ja, dat is een lamme geschiedenis voor je, Nurmi. Ik ben je vriend, dat weet je, en ik zou je helpen, als ik kon. Maar als die van Buren door gaat slaan, en dat zal hij zeker, dan ziet het er niet al te goed voor je uit. Voor jou en een paar anderen.

— Hij zal niet doorslaan, mompelde Nurmi. Dat doen wij nooit.

Wij vechten dat onder elkaar uit.

— Dat is dan maar te hopen. Wat Chipa betreft, — wat wil je eigenlijk dat ik doe?

— Ik kwam hier met het verzoek om hem te laten arresteren, maar als jij er zo zeker van bent, dat hij het niet gedaan heeft — — —

— O, dat is vast en zeker. Maar dan moeten het die twee deftige heren geweest zijn, die bij hem waren.

— En daarbij zou hij rustig hebben toegekeken?

— Met een revolverloop tussen je ribben kijk je meestal rustig toe, Nurmi. Hoe dat ook zij — ik zal hem laten halen.

— Waarom? Wat heeft dat nu nog voor zin?

— Omdat hij veel zal weten — en dat zal hij zeggen ook.

— Zou je dat denken? vroeg Nurmi, met een klank van twijfel in zijn stem.

Marsh klakte met zijn tong, keek nog eens naar buiten, en zei zacht en heel bedaard:

— Mensen, die werkelijk iets weten, kunnen dat moeilijk voor zich houden, als ze eenmaal hier op dit bureau zijn. Er bestaan middeltjes om hen te laten spreken. Wat die van Buren betreft — voor hem kan ik natuurlijk niet instaan.

— Waar is hij heengebracht?

— Naar het Bellevue Hospital.

— O, daar! Altijd goed om zo iets te weten. Heeft hij soms al iets uitgelaten?

— Geen woord. En Chipa is binnen een kwartier hier — laten we zeggen een half uur. En laat me met rust, want mijn werk ligt te kraaien. Apropos, Nurmi — zat je alleen in je wagen?

— Ja, helemaal alleen.

— Afgesloten voor je hier binnen kwam?

— Neen, daartoe gunde ik mij de tijd niet.

— Dat is een beetje dom van je, Nurmi — want dan zijn ze er met je auto van door.

HOOFDSTUK VI

EEN KORTE HECHTENIS

Er kwam een politie-patrouille-wagen aanrijden, en stopte voor het huis van Chipa.

Terwijl er twee, drie mannen achter bleven, gingen er drie het huis binnen, onder aanvoering van een inspecteur, die even met de portier sprak, en vervolgens met zijn mannen met de lift naar boven ging.

Zij kwamen juist op hetzelfde ogenblik op het portaal aan, toen de deur zich opende, en Chipa te voorschijn trad, keurig gekleed, op het punt om uit te gaan.

Bij het horen van het geluid van de opengaande liftdeur, keek hij in die richting, deed snel een stap naar achteren, alsof hij weer wilde terug gaan, tastte toen met een werktuigelijk gebaar naar zijn schouderholster, maar op het zien van de vier brownings in de handen der agenten bleef hij onbeweeglijk staan, schoof zijn hoed wat meer achter op zijn hoofd, en zei met een flauwe glimlach:

— Wat verlangen de heren?

— Dat je meegaat, Chipa, zei de inspecteur bedaard.

— Op wiens bevel?

— Commissaris Marsh.

De bendeleider fronste het voorhoofd, en mompelde:

— Marsh? Waarom juist hij? Ja, dan zit ik er lelijk in — dat is te zeggen — jullie mogen mij doodslaan, als ik weet wat hij mij te verwijten heeft. Toch niet voor de zaak tegen Harry Slope? Dat was een eerlijk tweegevecht.

— Ik weet er niets van, zei de inspecteur. Je zult het op het bu-

reau wel horen.

Plotseling veranderde het gelaat van Chipa, en hij zei met een lange uithaal:

— Ahaa... Nu ben ik er — dat is het werk van die ellendeling Nurmi. Nu, dan is de zaak vlug afgelopen, en ik ga rustig met jullie mee.

Zonder aan tegenweer te denken, stapte hij in de lift, en met de politiemannen dicht om zich heen, stapte hij in de patrouillewagen.

Ternauwernood, was deze wagen weg, of in snelle vaart kwam een andere auto aanrijden, achter het stuur waarvan Raffles gezeten was, met Henderson naast zich.

— Jammer — één enkele minuut te laat, James, zei Raffles, terwijl hij stopte. Zag je die meneer, die ze in de auto hebben laten stappen?

— Ja zeker, mylord: Dat was immers Chipa.

— Ja. Er is niets meer aan te doen. Zelfs dit wagentje van mijn vriend Nurmi is nog niet vlug genoeg geweest. Het is mijn schuld — ik had die arrestatie moeten voorzien. Ik heb te lang gewacht.

— Behoort Chipa tot onze vrienden, mylord?

— Grote goden, neen, James, antwoordde Raffles met een luide lach. Maar in ieder geval is hij in deze zaak het slachtoffer; hij is pas aan een groot gevaar ontsnapt, en daarom bescherm ik hem — tijdelijk, wel te verstaan. Overigens geloof ik niet dat hij zulk een wild beest is als zijn tegenstander Cassoni.

— Kunnen wij hem onderweg niet bevrijden?

— Neen, James, daaraan valt niet te denken. Ik zal op een ander middel moeten zinnen. Die man is voor mij van veel meer nut op vrije voeten dan in de cel. Wij zullen terugkeren, James, en zien wat mijnheer Brand bereikt heeft.

Raffles sloeg een hoek om, reed terug, maar heel wat langzamer.

Hij reed van de vier en zeventigste, tot de negen en zestigste straat en stopte daar voor een drugstore, stapte uit, beduidde Henderson om hetzelfde te doen, ging de winkel binnen, legde een dime op de toonbank, en mocht daarvoor de telefooncel binnen gaan.

Daar buiten wachtte Henderson geduldig tot Raffles terugkwam, zeggende:

— In orde, James. Nurmi heeft ten einde raad een taxi genomen, en is daarmee naar het huis van Cassoni gereden. Daar heeft hij de chauffeur weggezonden, en is naar binnen gegaan. Mijnheer Brand wacht ons daar met de auto. Vlug er heen. Ik denk dat er heel wat werk aan de winkel is, vandaag.

Zij stapten weer in en het duurde bijna een half uur voor Raffles tenslotte stopte op korte afstand van de ingang van het Marconihotel.

Aan de overzijde van de straat stond de wagen van Raffles, en daarin zat een heer, die rustig zijn krantscheen te lezen. Maar Raffles wist, dat er in die krant met een potlood een gaatje was geprikt, en dat de heer daar achter Brand was, die door dat kleine kijkgat waarnam, wat er in en bij het hotel voorviel.

Brand moest Raffles ook dadelijk hebben herkend, want hij vouwde het blad op, stak het in zijn zak, en bleef schijnbaar onverschillig wat rondkijken. Raffles reed het « geleende » wagentje tot vlak voor de monumentale ingang, stapte vlug uit, en stak, door Henderson gevolgd, haastig de straat over.

Hij lichtte beleefd de hoed voor Brand, alsof hij hem om een inlichting wilde vragen, en zei zacht:

— We kwamen net te laat. Chipa is zoëven gearresteerd. Is Nurmi nog altijd bij Cassoni?

— Nog altijd. Ik kan hem zelfs nu en dan zien. Het is het derde raam van de hoek op de vierde verdieping. Hij heeft hier een heel appartement in gebruik genomen.

— Misschien heeft hij binnenkort een veel kleiner appartement, Charles, een appartement van zes plakken, zei Raffles. Wij wachtten twee huizen van de hoek van de volgende straat, aan de overzij, waar ze ons niet kunnen zien, maar wij jou wel. Steek je hand uit, zodra hij naar buiten komt, maar je hoeft hem niet te volgen, tenzij hij in gezelschap is van Cassoni.

Brand knikte ten bewijze, dat hij het begrepen had. Raffles nam weer beleefd zijn hoed af en ging verder. Voor iedereen in het hotel moest het hebben geschenen, alsof die twee heren vreemden voor elkaar waren.

**

Ongeveer op hetzelfde ogenblik, dat een en ander zich in de nabijheid van het Marconihotel afspeelde, stapte Chipa uit de patrouillewagen, die de binnenplaats van het politiebureau was opgezwenkt, en ging rustig tussen de agenten het grote, sombere gebouw binnen, dat daar al meer dan honderd vijftig jaren geleden stond, voor juist hetzelfde doel, maar onder geheel andere omstandigheden, toen de politie nog volkomen betrouwbaar was.

Chipa werd onmiddellijk voor commissaris Marsh geleid, die op een stoel wees, en de twee agenten, die hem gebracht hadden, beval om te blijven.

Met zijn wat schraperige stem begon Marsh, na de onvrijwillige bezoeker aandachtig te hebben opgenomen:

— Ik hoor daar lelijke dingen van je, Chipa. Van jou zou ik zoiets niet hebben verwacht. Pete Nurmi beschuldigt je er van, hem in de afgelopen nacht te hebben bereefd

van veertigduizend dollar.

Chipa haalde de schouders op en antwoordde bedaard:

— Dat is gelogen. Er is geen woord van waar. Zijn bankbiljetten zullen wel genummerd zijn geweest. Laat alles bij mij onderzoeken.

— Maar — je was toch gisteravond bij hem?

Een ogenblik scheen de bendeleider te aarzelen, en toen gaf hij toe:

— Inderdaad, ik ben in zijn huis geweest.

— Ik wist niet dat jullie zulke dikke vrienden waren. Had hij je uitgenodigd? Ging het over zaken?

— Ik zal u de waarheid zeggen, commissaris! riep Chipa plotseling uit. Ik had Cassoni voorgesteld, gezamenlijk een man te bestrijden, die ons het leven moeilijk maakt. Het komt er niet op aan, wie dat is, en dat zeg ik ook niet.

Marsh glimlachte fijntjes, en zei:

— Wij zijn hier niet op ons achterhoofd gevallen, Chipa. Ik geloof wel, dat ik weet wie die man is. Ga door.

— Gisteravond zouden wij er bij Nurmi nader over spreken. Cassoni zei dat hij al een plan had, en dat ik met zes van mijn beste mannen moest komen. Ik vertrouwde hem, stom genoeg, en ik kwam met Schiller, Alonzo, Doherty, Tillen, van Buren, Horowitsch, ik kwam er met zes — ik ging er helemaal alleen vandaan. De anderen zijn vermoord — in de vroege ochtend zijn ze opgevestigd uit de East River.

Marsh trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei:

— Hoe kwam het dat jij de dans ontsprong?

— Omdat ik er bijtijds van doorging, dat is alles.

— En je ging er vandoor zonder de veertig duizend dollar mee te nemen?

— Het geloof kan ik u niet geven, Commissaris.

— Als jij het niet deed, dan moet een ander het hebben gedaan! En jij weet wie dat was, Chipa, je moet

het weten, want Nurmi ontdekte de roof even nadat je weg was.

— Ik weet het niet, maar al zou ik het weten? Al wist ik dat een ander het gedaan had, wat dan nog?

— Wel, dan hoefde je alleen zijn naam maar te noemen, of een goed signalement van hem te geven, en je zou vrij zijn, zei Marsh rustig. Ik voor mij denk dat het de twee mannen zijn geweest, die je bij je had, toen van Buren uit het kanaal werd gered, met nog een restje leven in zijn taai corpus.

— Nu, zoek dan die twee mannen en laat mij gaan. Ik zeg nóg eens, dat ik met de diefstal niets te maken heb. Inbreken is mijn werk niet, en dat weet u zelf heel goed.

Een ogenblik scheen de commissaris te aarzelen. Hij wilde iets zeggen, toen de telefoon op zijn tafel ratelde.

Hij nam de hoorn van de haak, en luisterde geruime tijd zonder iets te zeggen. Een paar malen keek hij daarbij Chipa van onder zijn wenkbrauwen op eigenaardige wijze aan.

Tenslotte zei hij mompelend:

— Maak je niet ongerust; — er wordt voor gezorgd.

Hij legde de hoorn weer op de haak, en zijn gezicht stond hard toen hij hernam:

— Het spijt me erg, Chipa, maar ik zal je hier moeten houden.

— Mij hier houden? herhaalde de smokkelaar langzaam. O, ik begrijp het al. Een telefoontje van je vriend Cassoni, niet waar?

De commissaris keek de ander met een koele blik aan, en zei:

— Als ik jou was, Chipa, dan zou ik een beetje op mijn woorden letten. Ik heb niets te maken, met de man, wiens naam je daareven noemde.

— O neen? hoonde Chipa. Nu, dan hebben ze mij verkeerd ingelicht. Ik dacht dat jullie samen onder een hoedje speelden. Ik heb me dus vergist. Ja, dan ben ik er voorlopig gloeiend bij, want ik ben toevallig met mijn neus tegen de verkeerde commissaris aangelopen.

Jammer. Volgende keer zal ik beter oppassen. Maar die veertig duizend van Nurmi heb ik niet — en eerlijk gezegd, spijt me dat genoeg. Breng me dan maar weg, jongens, besloot hij, zich richtend tot de agenten, die achter hem waren blijven staan.

Zijn revolver werd hem afgenomen en daarna weggeleid, en Marsh mompelde voor zich heen:

— Dat is er één, en dat ging nog al gemakkelijk. Maar met die Dutchman is het heel iets anders; — dat wordt een lastig geval. Neen, ik doe het niet; dat moet hij zelf maar opknappen, daar maak ik mijn handen niet mee vuil.

Intussen werd Chipa, voor het eerst sedert jaren, weer eens naar een cachot in een politiebureau gebracht. Het was hier niet zijn eigen wijk, hij had hier geen machtige vrienden, maar hij begreep, dat er voorlopig niets aan te doen viel.

Hij werd opgesloten in een der cellen gelijkvloers, die alle aan dezelfde kant van een brede gang waren gelegen, zodat de arrestanten elkander niet konden zien.

Met een berustende zucht zette Chipa zich op de driepoot, die naast de houten krib stond, want hij besefte dat hij voor het ogenblik de onderliggende partij was. Marsh was een dikke vriend van Cassoni, dat was algemeen bekend, en de commissaris zou alles doen wat in zijn vermogen was om die machtige smokkelaar ter wille te zijn. En verder dacht Chipa maar liever niet. Hij wist welke middelen er soms gebruikt worden, welke « vergissingen » er met het voedsel der gevangenen of met een dienstrevolver kunnen plaatsgrijpen, teneinde een lastige tegenstander van een vriend uit de weg te ruimen.

Hij kon nog geen drie kwartier in zijn cel gezeten hebben of de concierge, die een uur vrij had gekregen om een privé boodschap te doen, keerde terug, ging zijn loge binnen, nam een grote sleutelbos van een haak, en ging naar de gang, waar

aan de cellen gelegen waren.

Onderweg kwam hij in de gang een agent tegen, die hij een briefje terhand stelde met de woorden:

— Zo juist gebracht voor de commissaris. Breng het hem direct, want er is haast bij.

De agent nam het briefje, en liep er de trap mee op, om het aan commissaris Marsh te brengen.

Intussen scheen de portier even last te hebben met het vinden van de goede sleutel, maar de cijfers daarop en op de celdeuren moesten zelfs een leek de weg wijzen —

Hij opende de deur van het cachot, waarin Chipa gezeten was, die hem verbaasd aankeek.

— Ga jij maar mee, vriend, zei de portier, hem wenkend.

— Al weer naar de commissaris? vroeg Chipa ongeduldig.

— Neen, ergens anders heen. Vlug een beetje, want ik heb niet veel tijd.

Hij vatte Chipa bij de arm en voerde hem door de gang naar de binnenplaats. Vervolgens opende hij een deur vlak naast de koetspoort. Tien meter verderop stond een auto geparkeerd. De concierge opende het portier en liet de verbaasde Chipa instappen. Er zat een man in de auto, die rustig tot hem zei:

— Goede middag, Chipa. Neem me niet kwalijk dat ik je in vrijheid heb gesteld; ik wist precies wat er zou voorvallen bij onze wederzijdse vriend Marsh. Vooruit, James, weg wezen.

Henderson maakte contact, gaf direct vol gas en de auto reed weg.

Ondertussen las Marsh, bijna stikkend van woede, na het briefje te hebben opengemaakt:

« Waarde commissaris Marsh. Gij hadt de verkeerde te pakken, want Chipa heeft de brandkast van Nurmi zelfs niet aangeraakt. Ik ben dus zo vrij geweest, hem weer uit zijn hechtenis te ontslaan. De veertig duizend dollar zijn veilig in mijn bezit. Met groeten,

JOHN RAFFLES. »

HOOFDSTUK VII

DE EINDBESTEMMING

Chipa was aanvankelijk te verbluft om een woord te kunnen zeggen. Hij staarde de man die naast hem zat met grote ogen aan, en kon tenslotte stotterend uitbrengen:

— Wie zijt gij? Maar bij Jove, — ik ken je. Je hebt me al eens geholpen, John Raffles. Ik zou toch wel eens willen weten waaraan ik die belangstelling te danken heb.

— Laten wij zeggen: aan mijn gevoel voor billijkheid en recht, gaf Raffles bedaard ten antwoord. Ik weet gelukkig nog personen van zaken te onderscheiden, Chipa. Er werd een heel lelijke intrige tegen je op touw gezet. Weet je dat wel?

— O ja, antwoordde Chipa tadelijk onverschillig. Marsh zou me gehouden hebben, zolang het zijn vriend Cassoni zou behagen, en als die mij liever niet terug zag, dan zou er wel een ongelukje gebeurd zijn. Hij heeft scherpshutters ge-

noeg, die schurk.

— Ik weet het Chipa. Ik weet ook dat je leven nog altijd groot gevaar loopt — en dat van van Buren eveneens. Ik heb het gesprek kunnen aftappen, dat Cassoni zoëven met Marsh gevoerd heeft. Vertel me eens, Chipa, wat je eigenlijk van plan bent.

De bendeleider zat een ogenblik strak voor zich uit te staren, en antwoordde toen:

— Ik wou dat ik het zelf wist. Ik ben nog erg onder de indruk van hetgeen er gisteren gebeurd is. Ik beef nóg als ik denk aan die gemene hinderlaag. Als jij daar de boel niet had weggegap, lag ik nu ook in het lijkenhuisje. Vijf van mijn beste mannen ben ik kwijt. Wat moet ik nu doen? Hoe kan ik mij wreken?

Maar eerst iets anders... wat hebben jullie met de portier gedaan? Gemold?

— Mijn waarde Chipa, antwoordde Raffles, ik had wel wat over voor je invrijheidstelling, maar ik zou er heel zeker geen druppel bloed voor hebben vergoten. De portier is hoogstens een beetje gehavend, maar voor het overige is hij gezond en wel, en ligt stevig gekneveld onder een bank in het Central Park, niet ver van de grote vijver. Hij is trouwens al lang gevonden, want daar-ven heeft een vriend van mij het dichtstbijzijnde posthuis opgeheld.

Chipa schudde glimlachend het hoofd, en zei:

— Je bent een wonder, Raffles. Wij kunnen nog heel wat van je leren. Bedankt heb ik je nog niet, maar ik zal je tonen, dat ik weet te waardenen welke diensten men mij heeft bewezen.

Raffles wuifde deze woorden terzijde en vroeg:

— Waar wil je naartoe worden gebracht?

— Mijn huis zal ik maar mijden, meende Chipa, na even te hebben nagedacht, anders komen ze me binnen een uur weer halen. Ik denk dat ik in een hotel trek, en ik zal een paar van mijn mannen laten komen, en trachten een nieuwe lijfwacht te vormen. Het is raar gelopen. Ik had me nogal met Cassoni tegen jou en je vrienden verbonden.

Op dat ogenblik ontstond er een kleine opstopping, want het verkeerslicht was op rood gesprongen.

— Een goede gelegenheid om uit te stappen, riep Chipa, ik weet een goed hotel in de buurt. Nogmaals wel bedankt — en altijd tot je dienst, Raffles!

Hij opende het portier, stapte uit, en bereikte het trottoir, juist toen het verkeerslicht op groen sprong.

Er kwam een grote auto aanrijden, met de portierraampjes neergelaten, die reeds enige tijd de wagen van Raffles had gevolgd.

Een paar seconden klonk er een luid, knetterend geratel, en Chipa zakte in elkaar, door minstens negen kogels getroffen, en kwam in

geknieide houding terecht tegen een lantaarnpaal, met de handen en het voorhoofd op de grond gesteund.

De grijze auto was in snelle vaart verder gereden, sloeg een hoek om, en was verdwenen.

Henderson, de zogenaamde concierge, die de wagen bestuurde, had onwillekeurig vaart geminderd. Onder het laagje schuim, waarmede Raffles hem vermoord had, was zijn gelaat doodsbleek geworden, en zijn gezicht vertrok krampechtig, terwijl hij een paar malen mompelde:

— Die bloedhonden! Die laffe, bloeddorstige ellendelingen! Uit een hinderlaag, uit een snelrijdende auto! Het is in één woord walge-lijk!

Raffles, zelf bleek geworden, gaf hem een wenk om te stoppen, opende het portier en stapte uit. Er waren reeds enkele voorbijgangers toegesnel.

Deze allen hadden de moord gezien, de voortrazende auto, de loop van de stengun die uit het geopende portier stak.

Toen er twee agenten kwamen aanlopen, zei Raffles op doffe toon tot Henderson:

— Doorrijden, James. Ik wil hier niet als getuige in betrokken worden. Wij kunnen er, helaas, toch niets meer aan doen.

Henderson trapte het gaspedaal neer. Raffles liet zich in de kus-sens vallen en sloot even de ogen. Zijn lippen bewogen zich. Hij mompelde voor zich heen, met gebalde vuisten:

— Erger dan wilde dieren. Dergelijke mensen zijn een gevaar voor de ganse mensheid.

De rit duurde nog twintig minuten, en toen stopte Henderson voor een drugstore, waarvan de deur onmiddellijk openging, om doorgang te verlenen aan Brand, die haastig in de auto stapte, welke onmiddellijk weer verder reed.

— Is het gelukt? vroeg de jongeman aanstonds, vol spanning.

— Het is gelukt, Charles, maar

Chipa is dood.

In korte woorden vertelde hij de verbijsterde Brand wat er geschied was.

Brand had aandachtig geluisterd, en riep eindelijk uit:

— Maar hoe is dat mogelijk? Hoe wisten die schurken dat hij juist op die plek voorbij zou komen?

— Natuurlijk wisten zij het niet; zij hebben ons eenvoudig gevolgd van het politiebureau af. Cassoni zal er rekening mee hebben gehouden dat Chipa toch uit de hechtenis zou worden ontslagen, en hij heeft zijn mannen instructies gegeven. Het is bitter, te moeten bedenken, Charles, dat ik, die de man had willen redden, dezelfde moet zijn, die hem ten verderve moest voeren.

— Je bedoelingen waren goed, Edward, zei Brand op zachte toon.

— Dat is zo, zei Raffles. Maar dat zweer ik: — Cassoni zal er voor boeten. En als er geen rechters zijn te vinden, die hem aandurven, geen politiebeambten die zich zijn vijandschap op de hals durven halen, — dan zal ik het zijn, die hem straf.

Het Marsoni^{**}hotel was in diepe rust gedompeld, tenminste voor zover er van rust sprake kan zijn in een hotel van die omvang.

In ieder geval hadden de meeste gasten hun kamers reeds opgezocht, en genoten in hun voortreffelijke bedden de slaap, die herstel moest brengen van de inspanning van de dag.

Onder die gasten bevond zich ook Ramose Cassoni in een appartement, hetwelk hij reeds twee jaren lang in gebruik had, zonder dat het de gerant ook maar in diens hoofd zou opkomen die gevaarlijke en gevreesde klant te verjagen.

Een kelner met een blad flessen en glazen in de hand klopte op een kamerdeur, die even daarna op een kier werd geopend.

In die kamer bevond zich een lid van de lijfwacht van Cassoni.

— Waar blijft je met je bestel-

ling? klonk een ongeduldige stem. Geef maar hier je blad met rommel.

Mayflower duwde de deur een weinig verder open, juist ver genoeg om het blad te kunnen aannemen, maar nauwelijks had hij de enigszins vochtige rand met zijn linkerhand aangeraakt, of hij slaakte een zwakke, ternauwernood hoorbare kreet, een revolver ontgleed zijn rechterhand en viel neer op het dikke kleed, en hij zelf gleed langzaam langs de deurpost omlaag, als door de bliksem getroffen.

Onmiddellijk sloot de kelner, die het dienblad niet had losgelaten, de gangdeur, na het snoer uit het stopcontact te hebben getrokken, dat nauwelijks een meter verder in de gang bevestigd was.

Hij liep op de punten zijner voeten naar de tafel, zette daar het blad neer, en ontdeed zich van de handschoenen van dik, vleeskleurig rubber, die hij tot zijn eigen veiligheid gedragen had. Ten overvloede had het koperen, slechts dun vernikkelde blad een inzetstuk van eboniet, zodat de drager geen gevaar kon lopen, door de elektrische stroom te worden getroffen.

De zwaargebouwde kelner wendde zich om tot Charles Brand, die juist zijn wapen in zijn zak liet glijden, en vroeg fluisterend:

— Zou hij dood zijn, mijnheer Brand?

— Neen James, hij is in ieder geval voor de tijd van enige uren bewusteloos. Een schitterende uitvinding van mylord, James, maar wij zijn er nog niet; — nu hebben we nog de tweede kamer.

— Zijn ze daar nog wakker, mijnheer Brand? vroeg de zogenaamde kelner.

— Volgens de inlichtingen die mylord heeft ingewonnen, moeten zij slapen, maar met hun revolvers onder het kussen. Oppassen is dus de boodschap. Een van de bedden staat hier schuin tegenover de verbindingsdeur. Let nu goed op. Ik zal een nieuwe patroon op het gas-

pistool doen, wij doen hier het licht uit, en jij richt het licht van je zaklantaarn op het bed. Misschien wordt de tweede man wakker, maar iedereen heeft toch een paar seconden nodig om klaar te kunnen denken, vooral in zijn eerste slaap, en daarvan zul je moeten gebruik maken, James. Heb je de deur op slot gedraaid?

De reus knikte bevestigend. Hij keek toe hoe Brand uit een kleine, blikken doos een patroon nam, half uit blik, half uit dun glas bestaande, en die in de loop van een pistool stak, na de veer te hebben gespannen.

Toen drukte hij de schakelaar van het licht neer, haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, knipte ze aan, en deed vlug en onhoorbaar de tussendeur open.

Onmiddellijk viel de lichtstraal op de goede plaats, juist op het gelaat van een slapende man. Tegelijkertijd schoot Brand. Met een zwakke klap barstte de glazen patroon uiteen tegen de kin van de man, die zich nauwelijks bewoog, en doodstil bleef liggen.

Maar hoe zwak het geluid ook was geweest, de tweede bewaker had iets gehoord, en werd wakker. Vóór hij echter tot een behoorlijk inzicht van de toestand kwam, stond Henderson al naast zijn bed, en bespaarde hem door een harde tik met zijn ploerten doder de moeite, zich in te spannen om te begrijpen wat er voorviel.

Voor alle zekerheid echter werden de revolvers buit gemaakt, die inderdaad onder de hoofdkussens werden gevonden.

— Nog vijf minuten, James, zei Brand zacht.

In het donker bleven zij wachten, totdat er een zacht gekras klonk op het hout van de deur, die naar de slaapkamer van Cassoni voerde.

Even stilte, en dan weer hetzelfde gekras, alsof een kleine kat zijn nagels scherpte tegen het hout.

Toen stond Brand op, sloop naar de deur, en opende deze heel voor-

zichtig.

Aan de andere zijde van de verbindingsdeur stond Raffles.

— Alles klaar? vroeg deze fluisterend.

Brand knikte bevestigend.

— Vlug dan, voor een van die kerels tot bewustzijn komt. Zijn revolver heb ik al in mijn zak.

Raffles trad op het bed toe, gevolgd door Brand, nadat beiden hun maskers hadden voorgebonden.

Henderson, vooraf ingelicht, begaf zich naar de balkondeur, en ver school zich daar.

Raffles moest Cassoni een paar malen op de schouder kloppen, steeds harder, vóór de schurk ontwaakte, zijn ogen uitwreef, toen met een schok overeind kwam en verwilderd, verblekend staarde naar de zwarte revolverloop vlak bij zijn borst. Het zweet begon op zijn voorhoofd te parelen, en hij moest een paar maal slikken, voor hij op schorre toon kon stamelen:

— Dood me niet. Dood me niet.

Raffles keek hem vol diepe minachting aan.

— Zo, hecht jij dus aan het leven, lafaard, jij, die het anderen zo gemakkelijk ontnemt? Wij zijn geen sluipmoordenaars, laffe hond. Sta op, en kleed je aan.

Bevend kwam de ellendeling zijn bed uit, en vlug, niets begrijpend, en herhaaldelijk schuw naar de tussendeur kijkend, begon hij zich aan te kleden.

— Wat gaan jullie met mij doen? Gaan jullie mij uitleveren aan de politie? vroeg hij.

— Dat zou je wel willen, schurk, spotte Raffles. Je hebt er al te veel vrienden bij. Heb je zijn geld, Charles? Goed. Nu nog dat juwelenkoffertje... ja, dat... zie zo, dat is in orde. En nu zal ik eens vertellen wat we gaan doen. We zullen je brengen naar een eiland, heel eenzaam, onbereikbaar voor schepen, waar je nog enkele van je kameraden zult aantreffen, ten minste als de bloedhonden elkander al niet onderling

hebben uitgeroeid. Misschien kom je daar tot inkeer — misschien niet. Maar in ieder geval weet ik zeker dat het verblijf op een steenachtig eiland, ver van alles wat je bekoort, de zwaarste straf voor je moet zijn die te bedenken valt. En nu niet langer gepraat, er is geen tijd te verliezen.

De van schrik verstomde bandiet werd gekneveld en gebonden, Henderson laadde hem als een zak op zijn schouder, en langs de brandtrap bereikte de zonderlinge optocht de

grond. Door een achterdeur verlieten zij de binnenplaats van het hotel.

Een auto stond in de schaduw van een hoge muur geparkeerd.

Enkele minuten later was deze auto onderweg naar de farm van de oude boer, in wiens schuur de vliegmachine van Raffles stond.

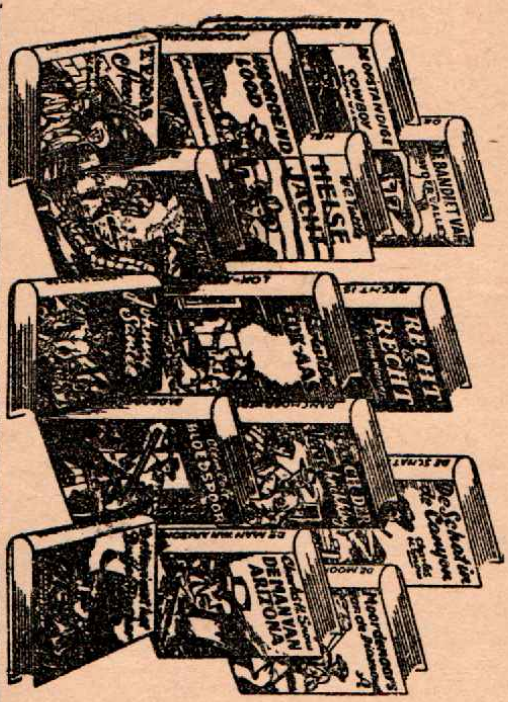
Bij het krieken van de dag steeg het toestel op en werd Ramose Cassoni naar zijn bestemming gevoerd, waar Raffles hem voor de samenleving veilig achtte.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

STEIGER 317

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

12 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Recht in Recht	beide door
2. De Opstandige Cowboy	Frank W. Brown
3. Moordenaar van de Diamond-A	door Denver Barstow
4. De Bandiet van de Powder Valley	door Peter Field
5. Johnny Santos door Arthur Macken	
6. Heide jacht door W. C. Tuttle	
7. Bloedspeer door Clay Call	
8. Ranch der Verstrinking	alle door Gladwell
9. De Heide met het Buffelmasker	Richardson
10. Hoordand Lood	
11. De Schat in de Canyon	alle door Ck. H. Snow
12. De Heide van Arizona	
13. Larkans	
14. Texas Scharlt	
15. Steeple Haas	

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen! Totale ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van levenslange bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 12 Wild-West boeken, Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ te laden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

I. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007